

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 4.

V Celovcu 15. aprila 1876.

XXV. tečaj.

Pridiga za I. povelikonočno ali belo nedeljo.

(Trojno oblačilo; gov. L. P.)

„Prejmite sv. Duha, katerim bote grehe odpustili, so jim odpuščeni.“

Jan. 20, 22—23.

Vvod.

Danešnjo nedeljo imenujemo belo nedeljo. Ime je dobila od belega oblačila, v kterega so nekdaž oblačili tiste, kateri so na veliko soboto po blagoslovljenju kerstne vode prejekali sv. kerst, v znamenje, da so zdaj čisti od izvirnega in vseh drugih pred sv. kerstom storjenih grehov, in v znamenje, da naj čist in neomadeževan ohranijo svoj kerst, da bodo zamogli nekdaž v lepem svatovskem oblačilu posvečujoče gnade božje, s katero je zdaj olupšana njih duša, priti na ženitnino nebeškega ženina. To belo obleko so kerščenci nosili skoz celo osmino do danešnjega dne, danešnji dan so jo spet devali s sebe. Od tod ime bele nedelje.

Ljubi poslušavci! bela obleka je bila ogernjena tudi nam, ko smo prejeli sv. kerst, in s kerstom vred odpušcanje grehov, odpušcanje časnih in večnih kazni in posvečujočo gnado božjo. Blagor nam, ako to lepo belo obleko vedno ohranimo čisto in neomadeževano; ali gorje, če jo z grehom raztergamo, zamažemo ali celo s sebe veržemo. S to lepo duhovno obleko bi šli na nebeško svatovščino tudi mi, brez nje bi se nam nebeške vrata ne odperle nikdar. Ker pa je ta duhovna obleka tako pomenljiva, bomo danes od nje kaj govorili. Ta obleka je s perva bela; če beloto zgubi, mora biti rudeča; na zadnje bo zlata. Toraj govorim:

1. od bele obleke nedolžnosti;
2. od rudeče obleke pokore, in

3. od zlate obleke nebeškega veličastva. Vsi želimo kdaj nositi zlato obleko; zatorej vsi zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. Belo oblačilo. Ljubi kristjan! kader si bil kerščen, ogernil je namestnik Kristusov belo oblačilce tvojemu telesu rekoč: „Vzemi belo obleko, prinesi jo neomadeževano pred sodni stol Gospoda našega Jezusa Kristusa; spolnuj božje zapovedi, da boš v nebeškem prebivališču z vsemi svetniki zamogel naproti priti Gospodu, kader bo prišel na ženitnino, in boš imel večno življenje na vse večne čase.“ — Ali kader je ogrinjal služabnik Kristusov belo obleko tvojemu telesu, oblekel je Bog sam v belo tvojo dušo, ter te prestvaril v pravičnosti in svetosti, te očistil od madeža prirojenega greha, te iz otroka teme naredil otroka svitlobe. Čern si prišel k sv. kerstu, bel si šel spet domu od sv. kersta. Da, ves čist, ves nedolžen si bil takrat, Bog je imel nad teboj svoje dopadanje in veselje, angelom si bil skoraj enak, in ko bi bil takrat umerl, postal bi bil pri tej priči eden tistih izvoljenih duhov, ki gledajo božje obličje. O da bi bil pač obvaroval to angeljsko čistost in nedolžnost, ohranil božjo prijaznost vse svoje žive dni! Toda, bodi Bogu milo! bele obleke nisi pustil dolgo bele, pri sv. kerstu zadobljene pravice in svetosti nisi imel dolgo. Jel si odraščati, in kakor si rasel na letih, rastla je s teboj spačena volja in slepota uma; padal si v pomotleje, potlej v majhne, potlej v velike grehe, iz perva le bolj poredkoma in iz slabosti, potem pa bolj pogostoma in radovoljno, in na zadnje zmerom večkrat in zmerom bolj lahkomisljeno, in potem takem je tvoja bela obleka svojo bliščobo in lepoto zgubljevala zmirom bolj in bolj, prihajala vedno bolj rujava, in na zadnje vsa črna. Zgubljal si svojo čast zmerom bolj in bolj, dokler nisi postal iz častitega kralja reven suženj svojih strast, svojega poželjenja, usmiljenja vreden hlapec in suženj peklenškega gospoda. Glej! kako globoko si se vderl, v koliko nesrečo se zagreznil! In kdo te je pripravil v toliko nesrečo? Hudi duh s svojim navdihanjem in zalezovanjem. — lastno grešno poželjenje s svojim skušnjavami, — in sosebno hudobni svet s svojim zapeljevanjem in razveseljevanjem. Vidil si posvetne otroke vse vesele in židane volje, slišal si njih sladke besede: „Vživajmo veselje, dokler smo mladi, za pobožno in spokorno življenje je še čas na stare dni. Opletujmo si z rožami svojo glavo, in strezimo mu s pojedinjami in drugim razveseljevanjem, katero se prilega počutkom; postili se bomo, kader jesti in piti več mogli ali več imeli ne bomo.“ To si vidil, to si slišal, in te zapeljive besede so se bolj prilegale tvojemu posluhu, kot resnobne besede pridigarjeve in spovednikove, in nečimurna posvetna obleka ti je bolj dopadla, kot priprosto belo kerstno obla-

čilo, in si šel, ter potegnil za svetom, in svet je stergal s tebe belo oblačilo nedolžnosti, in ga vergel v blato pregrehe in hudobije, in gola in naga je zdaj tvoja duša, oropana vse svoje lepote, nezmerno revna, nezmerno siromaška, bolj kot naj revniša beračica; bila je poprej kraljica, zdaj je revna sužnja svojega poželenja, revna sužnja sveta, revna sužnja hudega duha. Bela obleka pa vsa raztergana, zamazana in črna leži zraven nje v blatu pregreh in hudobij. — Oh, usmili se Bogu!

2. Rudeča ali kervava obleka. Druga obleka je rudeča obleka ali kervava obleka. Glej kristjan! zgubil si svojo kraljevo čast in imenitnost, okušal si sicer res nekoliko časa posvetno sladnost in posvetno nečimerno veselje, pa si zraven tudi sam skušal, kako nestanovitno in nečimerno da je, in da človeškega serca nikoli ne nasiti, in človeka ne more srečnega storiti in zadovoljnega. Godilo se ti je, kakor zgubljenemu sinu, kader je doto zapravlil, v revščino prišel, in ves lačen in izstradan na pristavi pasel gospodarjeve svinje. Kesal se je svojega nespametnega ravnanja, si nazaj želel k svojemu očetu, in res tudi sklenil je, poverniti se nazaj, in popraviti svoje zadolženje; in kakor je sklenil, je tudi storil, ter se k očetu povernivši pokleknil prednj, spoznal svoj dolg, in bil pripravljen, ostati za naj slabejšega hlapca v očetovi hiši. — Pravim, da tudi tebi, moj kristjan! se je godila ravno taka. Spoznal si svojo revščino, in kako da je svet te ogo-ljufal, in ti oropal tvojo dušo, da je zdaj vsa gola in revna, rad bi povernil, kar si zagrešil, rad nazaj zadobil kerstno pravičnost, pravico božjih otrok in lepo belo obleko.

In tedaj se ti nastavlja vprašanje: „Kako pa zamorem belo obleko spet nazaj dobiti, kako spet priti do božje gnade?“ In glej! sv. cerkev ti da odgovor na-to: „Zamazana obleka se zamore očistiti in oprati do belega le samo v kervi.“ In morda se že tudi pripravljáš, da bi opral v kervi svojo zamazano, svojo zablatano kerstno obleko, pa ne veš, s katero kervjo? Pa tudi to ti pové sv. cerkev, ter pravi: „Kri, ktera te vmiže do čistega, je kri Jezusova, zakaj kri Kristusova je pravna kri!“ —

Glej! Jezusove prebite roke in noge, in njegova odperta stran so studenci, iz katerih izvira ta pravna in očiščevavna kri. K tem studencem moraš pribežati, pri njih opirati svojo zamazano kerstno obleko. In te studence najdeš tam v spovednici pri spovedi, ktero je Kristus postavil ravno z besedami danšnjega sv. evangelja, ter rekel svojim apostelnom in vsem njihovim namestnikom: „Prejmite sv. Duha; kterim bote grehe odpuščali, so jim odpuščeni; in kterim jih bote zaderžali, so jim zaderžani.“ Tukaj v zakramentu sv. pokore ti tedaj teče sv. Jezusova kri, ktera ti čisti in beli zamazano kerstno obleko.

Pa še drugi odgovor ti daje sv. cerkev na tvoje vprašanje. Dasiravno kri Jezusova že zadostuje, da očisti tvojo dušo, vendar

le tirja Jezus sam, in tirja pravica, in tirja tvoje lastno serce, da v to očiščevanje tudi ti storiš nekaj, ter s pokoro in spokornimi deli tako rekoč kri izžemaš iz lastnega telesa v spravo pravice božje. In to je druga kri, tvoja lastna kri, ktera spira in beli tvojo zamazano obleko, in tudi v to kri moraš pomakati svojo osvialjkano obleko dan na dan. Pomakajmo toraj v Jezusovo in lastno kri svojo zamazano kerstno obleko, da jo speremo in obelimo do čistega, in da bomo enkrat zamogli na sodbi Gospodu pokazati čisto in oprano obleko, zakaj le po takem potu bomo dosegli tudi tretjo:

3. Zlato obleko. Z zlato obleko te bo Jezus sam ogernil in olepšal na tisti veliki dan, kader bo sam ves častitljiv in veličasten, spremljevan od svojih angelov, prišel na oblakih neba, sodit vse ljudi, žive in mertve. Da, na tisti dan bo Jezus obilno čast dal vsem svojim zvestim služabnikom, ki so bili zaničevani na tem svetu in vsem, ki so bili ponižni iz serca, o tistem dnevu bo postavil ob svoji desnici vse pravične in čiste, in usmiljene in spokorne: na levo stran pa odloči vse nezveste in vse nespokorne. O tistem dnevu bo zlato obleko večne časti ogernil vsem, ki so iz ljubezni do njega terpeli zasramovanje in preganjanje. O tistem dnevu bo svitlo krono na glavo postavil vsem, ki so poterpežljivo in vdano nosili za njim svoj križ. O tistem dnevu bo z zlato nebeško obleko ogernil tudi tebe, o kristjan! če mu boš ostal zvest do konca, in te bo posadil na sedež večnega; ti bo povernil sleherno terpljenje, poplačal vsak bogoljubni zdihlej, in vsako kapljico vode, ki jo daš žejnemu iz ljubezni do Jezusa: {povernil vsako zoperno besedo, ki si jo molčš preterpel iz ljubezni do njega; poplačal vsako pobožno molitev, če si jo tudi še tako skrivaj opravil, in sleherni spokorno delo, če si ga tudi še tako natihoma storil. Tam te bo v čast postavil pred vsem svetom, in tvoje ime oklical vsem ljudem. — Oh, kako se boš pač veselil, ko se bo enkrat na tvojem po nebeško spremenjenem letesu lesketala zlata nebeška obleka, obleka večne časti. Na noge tedaj, in se serčno zanjo vjaskuj! Saj vidiš, da je že tako lepa in tolikanj vredna, da se trudiš za-njo in serčno bojuješ. — Škof Viktor nam pripoveduje naslednjo prigodbo: Nek mož, Elpidofor po imenu, je zapustil sv. keršansko vero in potegnil z Hunerihom, serditim preganjavcem sv. keršanske katoliške cerkve. Ko pa nekega dne sv. diakon Murita zadene na nezvestega Elpidofora, kterega je bil on kerstil, pokaže mu belo obleko, s katero je bil Elpidofor ogernjen pri sv. kerstu, in katero je sv. diakon od tistih malo imel spravljeno, in mu reče z veličastno besedo in prazničnim glasom: „Elpidofor! glej znamnje svoje nezvestobe. To znamenje te bo tožilo pred sodnim stolom Najvišega; in ti bo v peklu prizadjalo vse hujše martre od unih, s kterimi zdaj ti protiš otrokom božjim. Zdaj pa, ko si odpadel od vere keršanske, zdaj si kakor z obleko ogernjen s prekletstvom!“

Ko slišijo te strašne besede okolistoječi, začeli so zdihovati na glas, in tudi Elpidofora so zadele tako močno, da se je poboljšal in spokoril. —

Ljubi kristjan! kakor Murita Elpidoforu naj tudi tebi tvoja vest pokaže tvojo kerstno oblačilo, in če vidiš, da je zamazano, čisti in spiraj ga še o pravem času. Ne odlašaj nikar tega dela, ampak loti se ga koj danes. Loti se ga v imenu tistega, ki je nekdanj za te nosil zaničevalno belo in zasramovalno rudečo obleko, zdaj pa v zlatem oblačilu neizrekljive časti kraljuje v nebesih!

Sklep.

Sklenem z besedo nekega pobožnega pevca:

Molimo te, o Jezus v beli obleki —

O daj terpljenje nam umeti,

V tvoje rane se zapreti!

Molimo te, o Jezus v škerlatni obleki —

Od greha daj nam odrešenje,

In upanje skoz tvoj' terpljenje!

Molimo te, o Jezus v nebeški obleki —

O daj nam srečno dokončati

Svoj tek, na sodni dan obstati! — Amen.

Pridiga za II. povelikonočno nedeljo.

(Lastnosti in dolžnosti dobrih ovčic; gov. J. A.)

„Jes sem dobri pastir in poznam svoje,
in moje poznajo mene. Jan. 10, 13.

Vvod.

Veliko je bilo že pastirjev na svetu in jih je še; ali tacega pastirja še ni bilo in ga ne bo, kakor je pastir naših duš, Jezus Kristus! On sam se imenuje dobrega pastirja in je tudi res. Da bi revne človeške ovčice, ki so z grehom zašle, vekomaj ne bile zgubljene, jih je prišel iz nebes na zemljo iskat in jih pripeljat na pravo pot. Vodil je svoje ovčice na dobro pašo to je: učil jih je nebeške resnice, pasel jih je s svojim mesom, s svojo kervjo, dal

je celo svoje življenje za-nje, da jih je peklenškemu sovražniku rešil iz žrela.

O pač srečne ovčice mi, ki tako dobrega pastirja imamo! Če pa je Jezus naš dobri pastir, moramo tudi mi njegove dobre ovčice biti, če hočemo, da nas bo takrat, ko zopet pride, postavil med svoje ovčice na desno stran.

Ker vem, da bi vsi radi tisti dan na desni med ovčicami stali, zato vam hočem danes povedati:

Kakošne lastnosti in dolžnosti ima prava Kristusova ovčica. Pripravite se!

Razlaga.

1. Perva lastnost dobrih ovčic je ta, da poznajo svojega pastirja, da se ga ne sramujejo, če je morebiti tudi slabši oblečen kot drugi pastirji. Dobre ovce poznajo svojega pastirja izmed vseh drugih. — Ako tedaj hočemo biti Kristusove ovčice, moramo ga tudi kot svojega pastirja očitno pred svetom spoznati. Spoznamo ga pa s terdno vero in dobrimi deli; kakor lepo pravimo v molitvah po litanijah, da nas Jezus iz vere in del za svoje spozna, in kakor on sam pravi, da svoje pozna in da ga njegove poznajo. —

Kdor se pa sramuje svojo vero očitno spoznavljati, kdor se sramuje očitno moliti, pred sv. Rešnjim Telesom poklekniti, pred križem se odkriti, tisti ni Kristusova ovčica. Kdor molči, kader se o veri, o zakramentih, o cerkvenih obredih in duhovnih zaničljivo govori; ali pa še celo se zraven smeji in pomaga; tisti ni Kristusova ovčica, nad tistim se bodo pri sodbi spolnile Jezusove besede: „Ti si mene pred ljudmi zatajil, zato te bom pa jes tudi zdaj pred Očetom zatajil, ki je v nebesih.“

2. Druga lastnost dobrih ovčic je ta: da hodijo za pastirjem, kamorkoli jih pelje. To tudi Jezus od svojih ovčic zahteva, ko pravi: „Če hoče kdo moj učenec biti, naj zataji sam sebe in naj hodi za menoj!“ Kdor tedaj vse težave z voljo nosi, vse zopernosti zavoljo Boga rad prenaša, tak je prava Kristusova ovca. In res, če pastir terpi, zakaj bi pa ovca ne; ali je mar ovca več kot pastir? — Dobre ovce popolnoma v svojega pastirja zaupajo, kamorkoli jih pelje. One ne prašajo, kam nas pa pelješ? Ali bo tudi prava ta pot, katero nam kažeš? Ali ne bomo po tej poti zašli? Glejte tako moramo tudi mi za Jezusom hoditi in za pastirji, ktere nam je dal. On nas gotovo ne bo zapeljal, ker je sam rekel: „Jes sem pot, resnica in življenje!“ Pa tudi od njega postavljeni pastirji nas ne bodo zapeljali, ker jim je obljubil pomoč sv. Duha in da bo sam pri njih ostal do konca sveta!

3. Tretja lastnost dobrih ovčic je ta, da svojega pastirja poslušajo in ubogajo. Tako moramo tudi mi Jezusove nauke poslušati in spolnovati, ker so zgolj resnica in ker sam pravi:

„Kdor moje zapovedi ima in jih derži, tisti je, ki me ljubi!“ On pa ne uči sam, ampak po svojih služabnikih, po duhovnih; zatoraj moramo te poslušati, ki namesto njega učé, ker nam je sam naročil: „Kdor vas posluša, mene posluša!“ Glejte preljubi! duhovni so od Boga postavljeni pastirji, ki verne ovčice na dobro pašo gonijo. Če hočete tedaj Jezusove ovčice biti, morate tudi Božjo besedo radi poslušati. Če pastir ovcam pest soli pomoli, kako rade in hitro skočijo za njim; tako tudi mi vam dajemo sol keršanske modrosti v pridigah in keršanskih nauk. Dali smo vam jo prvič pri sv. kerstu; dajemo jo vam še zdaj. Pa kako nekteri kristjani ravno narobe delajo. Ovca prileti po soli; kristjani pa se branijo Božje besede in raji proč leté. Taki pa tudi niso Kristusove ovčice in o njih veljajo njegove besede: „Zato ne poslušate božje besede, ker niste iz Boga!“ —

4. Ovce so krotke in mirne živalice. — Ovce ne bijejo z nogami kakor konj; ne terkajo s rogi, kakor kozel; ne rijejo s rivcem, kakor prešič; ne praskajo s kremplji, kakor mačka. — Glejte take morajo biti tudi Kristusove ovce, krotke in mirne! Kristjani! hočete biti Kristusove ovce, morate se lepo med seboj razumeti, v edinosti in prijaznosti živeti. Kristusove ovce pa niso, ki se med seboj grizejo in koljejo; pikajo in sovražijo; preganjajo in prefklinjajo. Taki pa tudi pri sodbi ne bodo slišali tolaživnih besed: „Blagor krotkim, ker otroci Božji bodo imenovani!“ —

5. Ovce so zmerne živalice. Zadovoljne so s pičlo hrano, predobra paša jim je še škodljiva. Na gorah in planinah iščejo majhno travico. — Take morajo tudi biti Kristusove ovce; ne smejo preveč jesti in piti, ampak premagovati se morajo in telesne želje krotiti. Kristusove ovce pa niso, ki so neizmerni v jedi in pijači in ki imajo trebuh za svojega Boga: „Kdor hoče moj učenec biti, naj sam sebe zataji, zadene svoj križ, in hodi za menoj.“

6. Ovce so plašne. Tresejo se in bežé, kader se nevihta bliža ali kader jih volk zalezuje. Tako morajo tudi ovčice Kristusove pred peklenskim volkom, pred zalezovanjem hudičevim, bežati, bežati pred nevarnostjo, skušnjavo, slabo tovaršijo. Kdor pa se brez premisljeka v nevarnost in skušnjavo podaja, kdor še slabo priložnost in tovaršijo išče, tak ni Kristusova ovčica, tak bo tudi v nevarnosti, poginil in zveličanje zapravlil!

7. Ovce so nam tudi silno koristne; dajejo nam mleka, sira, volne, mesa. Smemo tedaj o njih reči, da lačne nasitujejo, žejne napajajo, nage oblačijo. — Ravno tako morajo tudi Kristusove ovčice delati, zakaj po tem bodo sojene. Ovčicam na desni namreč bo Jezus rekel: „Lačen sem bil in ste mi dali jesti i. t. d. — Kdor pa ne skazuje del usmiljenja, tisti ni Kristusova ovčica in tudi na sodni dan ne bo stal na desni med ovčicami, ampak na levi med kozli in slišati bo moral strašne desede: „Lačen sem bil, pa mi niste dali jesti, i. t. d.“

Jezus Kristus pa ne pase več vidno svojih ovčic, on je zdaj le nevidni pastir svojih ovčic; vidno jih zdaj pase po svojih skofih in mašnikih. Ti morajo Jezusovo čredo pasti z resnicami sv. vere Jezusove, rediti jo s sv. zakramenti, jo varovati zapeljivih volkov, in celo življenje za-njo postaviti, ko bi treba bilo. In vse to tudi res storé. Tudi v hudih kužnih boleznih in smertnih nevarnostih smo jih videli ovčicam na strani stati v dušnih in telesnih potrebah, in marsikteri je plačal svojo skerb s svojim življenjem. Naj vam le en sam zgled povem zmed sto in sto drugih: O jeseni l. 1810. je prišla četa ali kompanija francoskih vojakov v špansko vas Balaros. Francozi in Spanci so takrat imeli vojsko med seboj. Tiho je bilo po vasi, kakor bi bila ravno izmerla po kaki kužni bolezni. Nikogar ne zagledajo razun mniha, kateri jim pride naproti, se vstopi pred častnika ali oficirja, ter ga poprosi, naj bi prizanašal ostalim prebivalcem: „Saj so skor le žene, starčki in otroci, kateri vam ne bodo nič hudega prizadjali, in vam radi postregli, kolikor bodo mogli. Prizanesite tudi naši klošterski cerkvi. Že več sto let stoji, in tisuč in tisuč ljudi je dobilo v njej že tolažbo in mir.“ Tako je sklenil pater svojo prošnjo. — Oficir obljudi, uslišati prošnjo, in je res deržal besedo. Ker so ga ljubili njegovi podložni vojaki, radi so ga tudi vbogali, in niso nikomur nič žalega storili in nikomur sile delali. Oficir je v kloštru dobil svoje stanovanje. Ves prazen je bil, ker so jo pred sovražnikom potegnili tudi vsi mnih, razun očeta Juana, kateri je bil naproti prišel vojakom. — Celo oficirju se je to čudno zdelo, in kader se vsede za mizo, reče: „Častiti gospod! kako ste si upali sami ostati tukaj, ko vendar veste, kako razkačena je naša vojska sosebno na Špansko duhovščino. Za glavo bi vam bilo šlo, ko bi bila druga tropa tu sem prišla namesto moje!“ — Mašnik pa mu seže v besedo in pravi: „O moj gospod! jaz nisem mogel zapustiti teh nezmožnih starčkov in žen. Ker so vbežali vsi možje in mladenči, sem jaz njih edini prijatelj, svetovavec, pomočnik njih dušni in telesni zdravnik.“ In kar je izgovoril s to besedo, jim je tudi res bil. Trudil se je od ranega jutra do terde noči. Koj po službi božji je hitel vunkaj na polje in v bližnji gozd ter nabiral zdravilne zelišča. Na to je hodil po vasi od hiše do hiše, in kdorkoli je potreboval sveta ali tolažbe ali pomoči, obrnil se je k dobremu očetu Juanu, kateri je bil enako prijazen z vsakim, enako postrežljiv do vseh. — V bitvah z oboroženimi kmeti so bili vstreljeni trije vojščaki. Oče Juan je poslal po merliče, jih ukazal prinesiti v cerkev in pokopati po keršansko. Kader so merliče v grob zagreznili, zavpil je na glas: „Molimo zdaj še za njih duše!“ — in vojščaki, ki so bili sicer sirovi in nevljudni, so lepo pokleknil in molili za mašnikom. Tudi ranjenim je bil pravi vsmiljen Samarjan. Po cele noči je prečul pri tistih, kateri so bili ranjeni do smerti, in marsikteri ranjeni vojščak je le po njegovem prizadevanju zadobil spet zdravje. — Kader se je zamogel odtergati za kako uro

od drugih opravil, zbral je krog sebe otroke iz cele vasi, in jih je ljubeznivo podučeval v keršanskem nauku. Govoril jim je od Boga, dobrotljivega Očeta ljudi in od njegovega edinorojenega Sina, in je vmes povedal kaj od nesreče, v kateri se znajde dežela, in kako da naj prav priserčno prosijo Boga, da bi jim kmalo spet mir dodelil. Marsikterikrat je tudi oficir prišel poslušat, in je pozneje sam obstal, da se je iz tega, kar je oče Juan pripovedoval otrokom, naučil več, kot iz mnogih bukev. — Mašniku se je bil oficir, ki je bil moder mož, močno priljubil, in marsikterikrat sta skupaj se pogovarjala in obžalovala nesrečne dežele, ktere tolikanj terpé po sili vojske. — Pa ti prijateljski pogovori niso dolgo terpeli. Komaj je preteklo nekaj tednov, in že je oficir dobil povelje, zapustiti vas, ter se podati za svojim polkom ali regimentom. S solznim očesom je podal očetu Juanu roko, ki je prav prijateljsko vzel slovo od njega in vojščakov. — Pol leta preteče, in prigodi se, da je oficir s svojo tropo spet prišel v tisto vas; pa ne le samo njegova četa, ampak tudi celi regiment vojščakov z francoskim generalom vred je bil zdaj tam. Oficir hiti kar berž v kloster, pozdravljat svojega prijatla, očeta Juana. Ali kako se prestraši, kader zve, da so očeta Juana ravno kar prijeli, zvezali, in da bo drugo jutro že ustreljen. Ko je vpraševal, zakaj, povedó mu, da je bil nek vojščak pri potoku skrivaj vbit od kmetov. Ker pa vbijalcev nikdo ni hotel ovditi, prisegel je general, da bo po lozanju zmed vaščanov odbral in postrelil tri može in tri žene, če se v treh urah ubijavci ali sami ne oglasio, ali pa jih vaščanje na znanje ne dajo. In glej! preden so pretekle odločene tri ure, oglasil se je oče Juan, ter rekel, naj njega umoré kot ubijavca. — To je oficirja kar vsega pretreslo. Dobro je vedel, da je oče Juan nedolžen, in se je oglasil za morivca le zato, da bi rešil une tri može in tri žene. Hiti tedaj do generala, ter mu sporoči, koliko dobrega da je storil ta zlahtni mašnik ranjenecem njegove čete, in kako da je marsikteremu otel življenje. Mirno ga posluša general; na zadnje pa pravi: „In ko bi bil jaz do dobrega prepričan, da je nedolžen, vendar ga moram le vstreliti. Zakaj to sem dolžen storiti zavoljo varnosti mojih vojščakov. Odkar se namreč znajdemo v tej vasi, bilo je od kmetov pobitih že petero vojščakov. Vsako prizanašanje bi bilo toraj nespametno. Oče Juan mora umreti, ali pa mora vadla odbrati šest drugih ljudi iz vasi.“ Oficir gre zdaj ves žalosten v kloster nazaj, kjer so imeli Juana pripertega. Ko zagleda oficirja, zveseli se mašnik, in mu prijazno roko pomoli. Oficir pa ga prosi in prosi, da naj prekličé svojo nesrečno besedo, in naj se ne postavlja za ubijavca, ker on gotovo ni ubijavec. Mašnik pa ga zaverne in mu pravi: „Eden se mora darovati; in ali ni boljše, da se eden po nedolžnem daruje, kakor pa da bi vaš general postrelal može in žene, ki so ob enem tudi očetje in matere in pri tem berž ko ne ravno tako nedolžni kot jaz? Bogu sem obljubil, da bom svetovavec in pomočnik teh ubogih

kmetov, in deržal bom svojo obljubo. Ločiti se iz tega sveta me ne stane težko, veliko let že sem pripravljen na odhod.“ Na to je v misel vzel neverske Rimce in njihov delo, na to pa sklenil: „Koliko srečniši smo mi, če se primerjamo ž njimi; zakaj če se mi darujemo za domovino, spremlja nas misel na usmiljenega Očeta in Jezusa našega Srednika iz tega življenja tje v večnost!“ — Drugo jutro poprosi oče Juan generala, naj mu dovoli obiskati še bolnišnico, v kateri je ležalo veliko ranjencev. Dobi dovoljenje in stopi še enkrat — ter poslednikrat — med ranjene vojščake, in jih preobezuje, ter daruje tako še poslednji trenutek svojega življenja le bližnjemu v prid. — In zdaj ga vzamejo vojščaki, peljejo vunkej pred vas, da bi ga vstrelili. Ves miren gre ž njimi z britko martro v roci, na katero je popenjal svoje oči. Le tu in tam povzdigne svoje oko proti milojasnemu nebu. Za njim pa gre cela soseska v nezmerni žalosti. — Zdaj so na mestu. Strelci se pripravijo, ter pomerijo. „Bog vas žegnaj, otročiči moji!“ zavpije oče Juan, in puške zagromé, in štiri kroglice mu v srcu obtičé. Vsi vaščanje pa se na ves glas v jok spusté, In vsi se bližeje rinejo, da bi še enkrat videli blede obličje svojega očeta. Oficir pa je rekel: „Pač zasluži, da jokate po njem. Umerl je za vašo hudobijo. Res je bil dober pastir, ki je življenje dal za svoje ovce!“

Glejte! duhovni so Jezusovi namestniki in vaši dobri vidni pastirji. Bodite tudi vi jim dobre Jezusove ovčice.

Sklep.

Saj ste danes slišali, ktere so prave Kristusove ovčice in ktere ne. Poglejmo tedaj in presadimo se, ali imamo lastnosti in znamenja dobrih ovčic sad seboj. Blagor nam, če jih imamo in če jih do konca stanovitno obderžimo — na desni bomo stali. Kdor pa nima teh lastnost, tak naj se le boji za svoje zveličanje! Vendar pa še ni prepozno. Jezus, dobri pastir, ga še kliče, ga čaka, ja za njim hodi in je pripravljen, sprejeti ga med svoje ovčice. Toraj grešnik, grešnica! še ni zamujeno! Hitro, hitro zapusti nevarno pašo, hudobni svet, zapusti kozle, slabo tovaršijo in hiti k Jezusu nazaj. Ljubeznjivo te bo sprejel, na svoje rame naložil in te prinesel svojemu Očetu nazaj in „veliko večje veselje bo v nebesih nad tebo, kakor nad 99 pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo.“ Amen.

Pridiga za III. povelikonočno nedeljo.

(Keršanska žalost je podlaga večnega veselja; gov. S. G.)

„Vi bote žalovali; pa vaša žalost se boče v veselje spreobrnila.“ Jan. 16, 20.

V o d.

1. Kar je hudobna kača Adama in Evo goljufala, v greh zapeljala in iz veselega raja spravila, je zemlja in ves svet podoben veliki ječi; kar je Bog dobri oče, svoj mili obraz ljudem zakril in odtegnil, postal je svet solzna dolina. Namesto rajskega veselja nastopila je splošna žalost. Namesto rajске obilnosti prirastla je vesoljna revščina. Greh je spremenil noograd veselja v puščavo žalosti. Joj in žalost se razlega po vsem svetu; od ubogega berača do premožnega velikaša je le en tužen glas same žalosti slišati. Ako tudi je kdo nekoliko časa srečen in vesel, pa kmalo pride tudi nad njega nadloga in žalost. Stanovitne sreče, pravega veselja na tem svetu zastonj iščemo.

2. Vendar pa v današnjem sv. evangelju nam daje Jezus obilno tolažbe, ker nas uči, da, ako tukaj na svetu prav žalujemo, se bo nekdan naša žalost spremenila v večno veselje. Bližal se je namreč čas Jezusovega terpljenja in smerti, ko ima Jezus svoje odrešenje izvršiti in iti zopet v nebesa; zato govori svojim učencem: „Se malo in me več ne bode videli, in zopet malo, pa me bote videli, ker pojdem k Očetu.“ Tedaj govorijo nekteri njegovih učencev med seboj: Kaj je to, kar nam pravi: „Se malo, in me ne bode videli, in zopet malo pa me bode videli; in kaj to: Pojdem k Očetu?“ Rekli so tedaj: Kaj je to, kar pravi: malo? Ne vemo, kaj govori. Jezus pa spozna, da ga hočejo vprašati, in jim reče: „To se sprašujete, ker sem rekel: Še malo in me ne bode videli, pa zopet malo, in me bode videli? Resnično vam povem, da se bode jokali in solzili, svet pa se bo veselil; vi bode žalovali, pa vaša žalost se bo obrnila v veselje. Žena porodnica ima žalost, ker je prišla njena ura, ko pa porodi, ne spominja se bridkosti zavoljo veselja, da je človek rojen na svet. Tudi vi imate sicer zdaj žalost, pa zopet vas bom vidil, in vaše serce se bo razveselilo, in vašega veselja vam nihče ne bo vzel.“ Tako je dobri Jezus tolažil svoje učence, naj ne opešajo v nadlogah, naj se žalovanja ne bojijo, ker prišla bo doba, ko se bo njihova žalost spreobrnila v večno veselje, saj „zveličani so žalostni, ker oni bojo potolaženi. (Mat. 5, 5.)

3. Tudi ti keršanska duša imaš obilno žalosti in nadlog; mi vsi le prepogosto čutimo resnico, da je svet le solzna dolina, in si želimo, da bi se tudi naša žalost v večno veselje spremenila; da, če že tukaj jočemo in žalujemo, naj bi se vsaj tamkaj pri Jezusu veselili. Pa le kdor prav žaluje, on bo razveseljen; le kdor prav joče, on bo potolažen, ker vsake solze Bogu ne dopadejo, le prava keršanska žalost je podloga večnega veselja. To spoznamo, ako pomislimo:

1. Kristjana žalost,
2. Kristjana veselje.

Zveličani so žalostni, ker oni bodo potolaženi. Poslušaj me torej objokana keršanska duša danes prav zvesto, naj se tudi tebi žalost oberne v veselje!

Razlaga.

1. Vsako veselje ni pošteno, ne pravo; posvetno veselje, grešno radovanje je podobno topli perhavicí, v kateri tiči goreč ogenj, ki te kmalo in hudo speče. Posvetno veselje se vselej oberne na hudo žalost. Pa tudi žalost vsaka ni prava; le keršanska žalost je Bogu všeč, in nam obrodi večno zveličanje. — Kristjan ne žaluje zavoljo nadlog, ne zavoljo posvetnega blaga, ki ga je bil zgubil; pravi kristjan žaluje

a) zavoljo svojih slabost, s katerimi je Boga žalil. — Bog je neskončen gospod, je naj popolniši, naj svetejši kralj nebes in zemlje; njemu gre vsa čast, slava, gospodstvo. Premnogokrat pa satan človeka prevari, da Bogu službo odpove, da ga žali, in celo zapusti. Tudi pravičnik na den sedemkrat pade — Boga razžali z malimi grehi in slabostmi; pa zopet vstane z božjo pomočjo, in svoje grehe objokuje. Tako se je pregrešil kralj David. Ko je pa svoje zmote spoznal, vedno jih objokuje, kakor on sam pravi: „Otrudil sem se v svojih vzdihlejih, omivam vsako noč posteljco svojo; s svojimi solzami rosim svoj lož.“ (Ps. 6, 7.) Pa tudi po dne pri jedi in veseliceah je žalost topila njegovo serce, ker žaluje, da je Boga bil razžalil in zgubil. Milo vzdihuje pod težo svojih grehov: „Moje solze so mi bile kruh po dne in po noči, ko mi pravijo vsak dan: Kje je tvoj Bog?“ (Ps. 41, 4.) Ako tedaj ti kristjan žaluješ, zato ker si Boga, tako dobrega in imenitnega gospoda, žalil; ako po dne ali po noči jokaš ali pred božjim razpelom ali na svoji borni posteljici, ker si Jezusa žalil: tedaj je tvoja žalost prava, je keršanska žalost. Blagor tebi „ker zveličani so žalostni, ker bojo potolaženi.“

b) Kristjan ne žaluje samo zavoljo svojih grehov, temuč je žalosten zavoljo grehov bližnega. Ako svoje starše rad imaš pa vidiš, da očeta ali mater razjezi brat ali pa sestra, ali kdo drugi razžali, tudi tebi je težko pri sercu. Ravno tako dober kristjan,

pošten sin nebeškega Očeta, zvest bratec Jezusov, žaluje, ako vidi, kako drugi, bližnji, le Boga žalijo, Jezusa zaničujejo. — Tako je žalovala sv. Terezija nad grehi in hudobijami, ktere so drugi ljudje uganjali in Boga žalili; in v svoji serčni žalosti je rekla: „Šla bi na najvišo goro, in ko bi imela tako močen glas, bi po vsem svetu zaklicala in zagermela, naj vsi grešniki Bogu služijo, in Jezusa ljubijo.“ — Ako se ogledamo po svetu na naše bližnje, starši na svoje otroke, otroci na svoje roditelje, znanci na svoje prijatele; zadosti nahajamo uzroka in priložnosti jokati in žalovati zavoljo pregrehe naših bližnjih. Vaši otroci, keršanski očetje in matere, hodijo po grešnih stezah, kjer se Bog žali in Jezus zatajuje, jokajte in žalujte za njimi, da njihovih grehov deležni ne postanete. Pobožni sinovi in hčere, vidite grehe in slabosti na svojih starših, menda so Boga in Jezusove vero zapustili, namesto lepih zgledov, vam dajejo morebiti le pohujšanje. Glejte, tako imate priložnost žalovati zavoljo slabost svojih staršev. Ako vidiš svojega znanca ali prijatela, da je zašel, da je stezo keršanskega življenja in poštenja zapustil, ako si pravi kristjan, te to boleti mora, moraš žalovati, ker tvoj bližnji Boga žali. Kader slišiš brezbožne govore zoper sv. cerkev in njene služabnike; ako čuješ bogoropne besede zoper nauke in naredbe Jezusove; ako se čednost mori in zasmehuje, vse to ti naj serce rani, da v britkih solzah jočeš in vzdihuješ zavoljo hudobij svojega bližnega. Tedaj pa tudi blagor tebi, ker s svojo žalostjo in solzami spirraš in celiš Jezusove rane, ktere mu drugi delajo; tolažiš jezo božjo, ktero grešniki Bogu delajo. Plačilo obilno te čaka zato v nebesih, saj Jezus uči: „Zveličani so žalostni, ker oni bojo potolaženi.“ —

c) Pobožni kristjan žaluje zavoljo predolge ločitve od sv. nebes. — Da smo le tuji na tem svetu, to vsak pobožen kristjan občuti, ker nimamo tukaj obstoječega mesta, temuč bodočega iščemo v nebeški domovini. Kakor se pa popotnik milo ozira po ljubi domovini in žaluje, ako je dospeti ne more, tako tudi pobožna duša vzdihuje po nebeški veseli domačiji. Tako je kralj David žaloval, ker ga Bog tako dolgo rešil ni iz solzne doline. „Joj meni, da je moje življenje podaljšano.“ (Ps. 119, 5.) Kralj Ezekija pa je jokal v svoji bolezn: „Oslabljene so moje oči gledajoče k višavam — nebeškim.“ (Iz. 38, 14.) Izraeljsko ljudstvo je žalovalo po ljubi domovini, ko je bilo odpeljano v Babilonsko sužnost: „Ob Babilonskih rekah smo sedeli, in se jokali, ko smo se Siona spominjali. Na verbe smo obešali svoje citre. Tam so nas popraševali oni, ki so nas vjete odpeljali, po pesmih in so rekli: Popevajte nam ktero Sionskih pesem. Mi pa smo jim odgovorili: Kako hočemo peti Gospodovo pesem v tuji deželi?“ (Ps. 135, 1—5.) Tako žaluje pobožna duša po nebeškem Sionu, ker le tam se Bog svojim zvoljencem razodeva, vzdihuje po nebeški gostiji svojega ženina Jezusa, kjer se bo ž njim združila v večnem veselju. In ravno to žalost in hre-

penenje napoveduje Jezus svojim učencem in vsem pobožnikom, ki bo sicer kratek čas njihovo serce napolnovala; pa pride doba, ko se bo spremenila v veselje večno: „Resnično vam povem, da se bodete jokali in solzili; vi bodete žalovali, ker mene ne bodete imeli med seboj; pa vaša žalost se bo obrnila v veselje, ker zopet se vidimo v nebesih; vaše serce se bo razveselilo, in vašega veselja vam ne bo nihče vzela.“ Ko čutiš, kristjan, svoje slabosti, svoje grehe, in nevarnosti Boga razžaliti, ko pa tudi tvoja duša hrepeni po Jezusu, naj bi se skoro že prikazal in ti dal večno veselje, o le žaluj in jokaj, ker to je kristjana zveličalna žalost, ki se obrne na veselje večno: „Zveličani so žalostni, ker oni bojo potolaženi.“ Taka prava keršanska žalost je podloga naše večne sreče in zveličanja. Kristjan, ki dobro žaluje in joka, doseže tudi pravo veselje. Zato še pomislimo na kratko: veselje kristjana, katero z vira iz prave žalosti.

2. Kakor vse posvetno le kratek čas terpi, tako tudi žalost vednega obstanka nima, in se v kratkem obrne v veselje. — Oblaki se na nebu zbirajo, milega solnca zlati obraz zakrijejo, in otemnijo, pa rahel veter pihlja, in temni oblaki zginejo, nebo se zvedri. Po kratkih urah britke žalosti tudi kristjanu prisije toplo solnčice serčnega veselja. Zato nahajamo v današnjem sv. evangeliju sedemkrat besedico „malo“ ponovljeno, ker vsa žalost na tem svetu le malo časa traja, in prej ali slej se spremeni v veselje. S tem tolaži sv. Peter svoje rojake, ki so imeli obilno žalosti in terpljenja, ko pravi: „Poslednji čas se bodete veselili, ako je tudi zdaj treba malo žalovati v raznih skušnjavah.“ (I. Petr. 1, 6.)

a) Navadno že tukaj na tem svetu iz žalosti priraste kristjanu sladko veselje, mirna vest in radost serca. Ako je tudi se mu prinamerilo, da je kdaj Boga žalil in v grehe zašel, vendar s pokoro svojo jezo božjo potolaži; in čem več je svoje grehe obžaloval, tem hitrej bode potolažen, miren in vesel. Koliko veselja da kristjanu že tukaj priraste iz prave žalosti, prepričate se sami, ako prebirate življenje svetnikov. Tako postavim je žaloval sveti Martin, ker so hudobneži Jezusovo vero zatirali, in Boga žalili. Pa ker je vse svoje življenje žaloval, obrnila se je njegova žalost na veselje. Ves miren in vesel namreč vleže se na svojo spokorno posteljico, gledajoč k nebesom, in svojo dušico Jezusu izroči. — Sv. Andrej, apostelj Kristusov, ki je imel obilno terpljenja in žalosti, je bil ves poln veselja, ko je toliko zavoljo Jezusa smel preterpeti. Ko so ga križniki zgrabili, da bi ga na križ razpeli, kipel je njegovo serce veselja, da ves navdušen spregovori: „O sv. križ, že dolgo zaželjen, zdaj si moji duši pripravljen. Sprejmi me tedaj in daj me Jezusu mojemu zveličarju.“ Ali pomislimo sv. Alojzija, ki je celo svoje življenje jokal in zdihoval, pred sv. križem obžaloval svoje in tuje slabosti: kako se je njegovo žalovanje obrnilo na veselje. Ko so mu namreč njegovi tovarši bližno smert naznanili,

tedaj ni več jokal, ne žaloval, temuč potolažen reče: „Veselim se tega, kar mi pravite, da bom skoro umerl, veselim se, ker v hišo Gospodovo pojdem.“ Kratka je kristjana žalost, ki se hitro oberne na veselje. — To vidimo tudi pri Mariji Devici, ki je bila sicer morje britkosti, in žalostna mati zavoljo pregroznega terpljenja Jezusovega, vendar vse to je le kratke leta trajalo, Jezus od mrtvih vstane, reši človeški rod, in gre ko zmagovalec zopet v svojo nebeško čast. Tu se je njena žalost obrnila v veselje, pa še več takrat, ko je Jezus z angeli prišel po svojo ljubeznivo mater Marijo in jo postavil kraljico nebeškega veselja. To je tolažljivo za te, kristjan, in za nas vse; ako tudi jokaš in žaluješ, vse to le kratek čas terpi, tvoja žalost se bode že tukaj obrnila v serčno veselje. Posebno pa čaka kristjana pravo veselje, ki je zidano na keršansko žalost, za črnim grobom t a m k a j v n e z m e r n i v e č n o s t i.

b) Kaj bi nam hasnilo tukaj se veseliti, uživati vse posvetne radosti, če bi pa tamkaj celo neskončno večnost jokali in žalovali. Boljše je resen tukaj trideset, petdeset ali sedemdeset let žalovati, da si le nebeško veselje zagotovimo. Zato sv. Avguštin Boga prosi govoreč: „Tukaj, Gospod, tepi in peci, le tamkaj mi prizanašaj.“ Zveličani namreč bojo, kateri tukaj žalujejo, sam Jezus jih potolaži. Ko se pobožna človeška duša s sveta odloči, in se povzdigne pred Boga, pride jej Jezus naproti in jo veselo nagovori, in potolaži: „Veseli se dobri in zvesti služabnik, ker si v malem bil zvest, te nad obilo postavim, pojdi v veselje svojega Gospoda.“ (Mat. 25, 21.) Kako tolažljive so vendar te Jezusove besede za tisto človeško dušo, ki je bila zvesta služabnica božja, ki je po Jezusu žalovala in hrepnela. Zdaj je vsa žalost proč, joka več okusila ne bo, ker sam Jezus jej bo obrisal vse solze iz njenih oči: (Apok. 21, 4.) „Obrisal bo Bog vsako solzico iz njegovih oči, in smerti več ne bo, ne žalosti, ne vpitja, ne bolečine več ne bo, ker prvo je prešlo.“ — Kakor skerbna mati svoje objokano dete objema, tolaži, mu solzice obrisava, tako tudi nebeška mati Marija objame zvoljeno dušo, jo tolaži in spre vodi v nebeško veselje, naj se tamkaj pri Jezusu raduje, ker je tukaj za Jezusom žalovala, ker „zveličani so žalostni, sam Jezus jih bode potolažil.

Sklep.

Podloga našega zveličanja tedaj je prava keršanska žalost, ki nam obrodi večno veselje. Obžalujmo tedaj svoje grehe in slabosti naših bližnjih. Žalujmo posebno ta mesec, maja, okoli Marije Device, naj bi tudi ona za nas prosila, da tukaj prav žalujemo in jokamo, naj bi se tudi nekdanj v nebesih pri Jezusu veselili. Češčena si kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena. K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci, k tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obračaj tedaj

naša besednica, svoje milostljive oči na nas, in po tem revnem življenju pokaži nam Jezusa, žegnani sad svojega telesa. Amen.

Pridiga za IV. povelikonočno nedeljo.

(Dvojna steza za Jezusom; gov. S. G.)

„Pote svoje, Gospod, pokaži meni, in steze svoje, nauči me.“ Ps. 24, 4.

V v o d.

1. Dokončalo se je delo našega odrešenja; triintrideset let za Jezusa težavnih in britkih je preteklo; hudobija in satan je premagan; zato se Jezus povrača zopet k Očetu domu, kakor nam današnje sv. evangelje pripoveduje. „Tisti čas je govoril Jezus svojim učencem: Pojdem k njemu, ki me je poslal, pa nihče zmed vas me ne vpraša: Kam greš? temuč, ker sem vam to povedal je žalost napolnila vaše serce; pa jaz vam resnico povem: vam hasni, da jaz odhajam, ker, ako ne odidem, tolažnik ne pride k vam; ko pa odidem, vam ga pošljem. In kader pride on, prepričaval bo svet greha, pravičnosti in sodbe. Greha namreč, ker niso verovali v me, pravičnosti pa, ker pojdem k Očetu, in me tedaj ne bote videli; sodbe pa, ker je glavar tega sveta že obsojen. Še obilno vam imam povedati, pa zdaj ne morete prenašati; kader pa pride on, Duh resnice, vas bo učil vso resnico; ne bo namreč govoril sam iz sebe, temuč, kar bo slišal, bo govoril, in prihodnosti vam bode oznanoval. On bo mene poveličal, ker bo od mojega jemal, in vam oznanoval.“

2. V svetem kerstu smo postali vsi bratje in sestre Kristusovi; Bog nas je za svoje otročiče sprejel, in nam obljubil nebeško veselje, ako na tem svetu zvesto Bogu služimo, dokler nas Bog k sebi ne pokliče. Mi smo tedaj le za kratek čas na tem svetu, in prej ali poznej moramo se posloviti. Kako srečni bi bili tudi mi, ako bi po dokončanem trudu in terpljenju na koncu svojega življenja z Jezusom reči zamogli: Moje telo sicer gre v temni grob, dokler ne zgine, moja duša pa pojde k Očetu nebeškemu. To se pa le zgodilo bode, če vse svoje žive dni zvesto za Jezusom hodimo, tedaj dojdemo tudi za njim k nebeškemu Očetu. Zato pa moramo prav pogosto Jezusa prositi: „Pote svoje, Gospod, pokaži meni, in steze svoje nauči me“, ker, kdor pravo stezo za Jezusom zgubi, tudi k Očetu v nebesa priti ne more.

3. Imenitno tedaj za nas je, da pogledamo svoje pote, ali so pravi ali krivi. Važno je, da pomislimo, ali so naše steze tiste, po katerih je Kristus hodil, ali pa menda celo druge in nasprotno. Ne vsak, kateri pravi: Gospod, Gospod, že zato zveličan ne bo; ne vsak, kateri po stezi hodi ali na svetu živi, ne bo zveličan temuč kdor po Jezusovi stezi hodi, bo prišel k nebeškemu Očetu. Steza pa, ki nas za Jezusom k Bogu vodi je dvojna:

1. Steza nedolžnosti; in

2. steza pokore. Poslušajte zvesto, ker vam kažem danes pot v sv. nebesa!

Razlaga.

1. Široka je zemlja, ki obilno ljudstva redi v različnih stanovih in krajih; pa iz vsakega kraja in stana pelje cesta v nebesa. — katero nam je Jezus nadelal in pokazal. Perva steza za Jezusom je pot sv. nedolžnosti. — Nedolžnost sploh je tista čednost človeka, da Bogu ničesar dolžen ne ostane, da vse stori, kar Bog zahteva, kar je Bogu dovoljno. To stezo je Jezus hodil vse svoje življenje, vedno je zverševal voljo božjo. Še pred terpljenjem je molil: „Zgodi se tvoja volja, ne pa moja.“ Navadno pa razumevamo pod nedolžnostjo tisto angeljsko čednost, da se človek varuje vsake nespodobne misli, vsake gerde želje, in vsakega razuzdanega djanja in življenja zoper šesto zapoved božjo, da človek vedno ohrani kerstno nedolžnost, deviško čistost, ali zakonsko poštenost. —

a) Vsak človek že seboj na svet prinese žalostno očetovino Adama — izvirni greh, ki mu zabranjuje stezo v nebesa, dokler se ne prerodi v kopeli sv. kersta. Kakor nekdanj pri Jezusovem kerstu govoril je Bog: „Ta je Sin moj ljubljani, kateri mi dopada,“ (Mat. 3, 17.) tako govori tudi otroku pri sv. kerstu: To je moje dete, moj sinek in dedič nebeškega kraljestva. Po Jezusovi rešnji kervi očiščeni, ogernjeni v svatovsko oblačilo posvečujoče milosti božje, — gredo nedolžni otročiči za Jezusom v nebesa, ker jih noben madež ne zadržuje od nebeškega veselja. Tako uči sam sv. Duh: „Mene — nedolžnega otroka — pa si sprejel zavoljo moje nedolžnosti, in si me uterdil pred svojim obličjem. Tedaj spoznam, da me ljubiš, in moj sovražnik se ne bo veselil zavoljo mene.“ (Ps. 40, 12—13.) Oj presrečni ste nedolžni otročiči, ljubčki božji, ki po rožnati stezi sv. nedolžnosti za Jezusom hodite, vaš Oče nebeški vas bode vse k sebi vzal. Srečni ste pa tudi vi keršanski starši, ki take nedolžne otroke imate; le pazite, da jih ne pohujšate, da jih od Jezusove steze sv. nedolžnosti ne zavodite. Če vam pa Bog katero nedolžno dete vzame, ne žalujte, ne jokajte, ne godernjajte, ker šlo je k Očetu v nebo za Jezusom, naj bi ga hudobija in svet ne popačil! V nebeškem veselju ga zopet najdete.

b) Ko pa dete odraste, postane mladeneč, deklica, tedaj mora si vsak sam skrbeti, da ohrani kerstno nedolžnost, da se varuje

vse slabe priloznosti, da se iz ljubezni do Jezusa vse mesene poželjivosti, in v sebi zatira slabe nagone. Ta čednost se pravi nedolžnost mladenčev in devic, ali deviška čistost; gotovo v nebesa vodi.

Globok in dereč potok razuzdanosti teka po svetu; premnogo mladenčev in deklic, ki se v slabo tovaršijo in grešno znanje zavežejo, se potopi v večno pogubljenje. Pa za tem potokom vodi tesna steza deviške čistosti ali nedolžnosti, mirno in varno za Jezusom v nebesa, kar uči sv. Pavel: „Neomogućena in devica misli, kar je Gospodovega, da bi bila sveta na telesu in duši. Ktera je pa omogućena, misli to, kar je posvetnega, kako bi možu dopadla. Kdor ni oženjen, skerbi za to, kar je Gospodovega, kako bi Bogu dopadel. Kdor je pa oženjen, skerbi za to, kar je posvetnega, kako bi ženi dopadel, in je razdeljen.“ (I. Cor. 7, 32—34.) Čujte neoženjeni mladenči in samiške deklice, kako sv. Pavel vaš stan hvali, da je posebno imeniten in Bogu všeč; pa le tedaj, ako pobožno in nedolžno v njem živite. Zato se je neštevilno mladenčev in deklic odpovedalo ženitvi in možitvi, premagalo svoje telo, telesno pozelejnje, da so tako ložej za Jezusom k Bogu prišli. Tako postavim: sv. Barbara, sv. Neža, sv. Katarina, sv. Alojzij in premnogi drugi. O njih pravi sv. Duh: „Oh, kako lep je čist rod, ki se v deviški čistosti sveti; njegov spomin je večen, ker pri Bogu in ljudeh hvalo ima.“ (Sap. 4, 1.) Srečni, oj srečni ste, samiški ljudje, ker po pravi stezi za Jezusom hodite. Samo ne dajte se premagati, ne prevariti, ne ukaniti meseni skušnjavi. — Kader vas skušnjavec moti, in v goščavo razuzdanosti zavoditi hoče od Jezusove steze, o tedaj bodite močni, stanovitni in prosite Jezusa tudi vi, kakor nekđaj David Boga, in recite: „Pote svoje, Gospod, pokaži meni, in steze svoje nauči me.“ (Ps. 24, 4.) O le živite vedno lepo, mladenči in deklice, brez grešnega znanja in djanja: angeli božji vas naj vodijo na stezi deviške čistosti ali nedolžnosti, dokler vas Bog ne pokliče v sveti zakonski stan, ker tudi skoz zakonski stan vodi steza zakonske poštenosti za Jezusom k Očetu v svete nebesa.

e) Ker ni vsakemu dano zderžen biti, ne svojega poželenja premagati, določil je Bog zakonski stan, in Jezus ga je posvetil, da, kdor v zakonu pošteno živi, tudi zveličan biti zamore. Ja nekemu je celo potreben ta stan, ker sv. Pavel uči: „Boljše je oženiti se, kakor pa goreti — v nečistosti.“ (I. Cor. 7, 9.) Vendar pa tudi zakonskim ni vse dovoljeno. Bog je dal zakonu meje, katerih mož in žena prekoračiti ne smeta. Saj ja Bog prepoveduje „bližnega ženo poželei, kdor jo pa poželi, je že prešestnik“, uči Jezus. Kako gerdo je slišati, če se zakonski ne ljubijo, če mož po svojem, žena po svojem razuzdano, ločeno, pregrešno živi! Veselo pa je, ako je mož pameten, žena poštena, uzajemno si pomagata, in za roke se vodita v nebesa, vidna angela varha sta si, da jih satan ne zmoti, ne v mrežo samopašnosti ne zamota. Srečen si mož, ki

imaš pošteno ženo, srečna žena, ki imaš blagega tovarša, še srečnejša sta, ako zakonsko poštenost varujeta pred ljudmi pa tudi pred Bogom. Vem, in zdi se mi, da ravno vam je velikokrat težava, da tudi vas satan mnogokrat zalezuje, in le pregostokrat tudi zakonske ukani, na krive pote spravi, zato rečem: Le prosite tudi vi Jezusa, naj vas vodi po lepi stezi zakonske nedolžnosti, in recite: „Pote svoje, Gospod, pokaži meni, in steze svoje nauči me:“ da vedno za Jezusom hodite in s svojimi otročiči srečno dojdete k nebeškemu Očetu domu!

2. „Veliko je poklicanih pa malo izvoljenih“, pravi Jezus. (Mat. 20, 16.) Če tudi nas Jezus vse za seboj kliče, vendar je malo takih, ki bi steze nedolžnosti ne bili zgrešili: „Saj ja v mnogem grešimo vsi.“ (Jac. 3, 2.) Oj nesrečna tista ura, ko mladeneč stezo nedolžnosti zapusti; oj nesrečen je tisti kraj in človek, ki deklico obropa nedolžnosti in jo od Jezusove steze potegne. Oj nesrečna, trikrat nesrečna oseba, ki zakonsko poštenje kali in zapravi. Oj nesrečni dni, ura, in minuta, ko smo Jezusovo stezo nedolžnosti zapustili, in nastopili široko stezo večnega pogubljenja! Kaj ali pa ni več rešenja za take? Ali nas nobena pot več k Očetu nebeškemu spraviti ne more? Veselje vam naznanjam, da še drug pot je, ki objokanega grešnika za Jezusom v nebesa vodi, in sicer sterma steza ostre pokore, ki se pokaže v molitvi, postu in miloščini. —

a) Kdor je oskrnil svojo dušo ali s krivičnim blagom, ali z grešnim poželenjem, da je zašel pravo stezo, zamore se k Bogu poverniti, svoje grehe odslužiti z miloščino, ako jo iz ljubezni do Boga deli. Že pobožni Tobija svojega sina opominja miloščino deliti: „Od svojega blaga daj miloščino, in svojega lica ne obračaj od nobenega ubožca, tedaj se tudi Bog od tebe obrnil ne bo. Kakor premoreš, tako bodi usmiljen. Ako imaš mnogo, obilno daj; če imaš malo, pa tudi malo rad podeluj. Plačilo lepo si namreč nabiraš za nadložne dni, ker miloščina rešuje vsakega greha in smerti, in tvoji duši ne pusti iti v temo — večno.“ (Tob. 4, 7 - 11.) Ako te tvoja vest teži in spoznaš, da si Boga razžalil s svojimi različnimi grehi, ne zamudi nobene priložnosti, vselej rad miloščino podeluj, tedaj imaš veliko upanja pred večnim Bogom, da ti bo odpustil tvoje grehe. Vsak grizljaj kruha beraču podeljen, vsaka oblekica zapuščeni siroti, nedolžnemu otroku, dana, še celo vsaka kupica hladne vode bolniku prinesena, je pred Bogom odkupnina tvojih grehov in zasluženih kazni; z vsakim najmanjšim darekom miloščine zamoreš pri Bogu zopet milost zadobiti; ker, kar revežu storiš, to Bog sprejme, kakor bi bil njemu storil. Tako uči Jezus: „Resnično vam povem, kar ste kteremu mojih najmanjših bratov storili, meni ste storili.“ (Mat. 25, 40.) Po tej stezi spokornosti je za Jezusom v nebesa šlo mnogo svetnikov, ki so vse svoje blago ubožcem razdelili za miloščino, da so si tako svoje kazni za greh

odslužili, in nebeško plačo dobili. Iz ljubezni do Jezusa so postali ubogi, naj bi po Jezusu obogateli, ki pravi: „Vsak, kdor zapusti hišo, ali brate, ali sestre, ali očeta ali mater, ali ženo, ali otroke, ali njive, zavoljo imena mojega, stotero bo sprejel, in življenje večno posedoval.“ (Mat. 19, 29.)

b) Mnogim je vendar nemogoče miloščino deliti, ker so sami obožali po svojem pregrešnem življenju ali pa po drugi nesreči in uimi. Taki naj stezo pokore nastopijo, ki se pokaže v tem, da se radi postijo. Post je zatajevanje samega sebe in premaganje slabih človeških nagonov; in ravno to je spokorna steza za Jezusom, kakor on sam pravi: „Ako kdo za menoj priti hoče, zatajaj samega sebe, nosi svoj križ, in nasleduj me. Kdor namreč hoče svojo dušo rešiti, pogubi jo; kdor pa svojo dušo pogubi zavoljo mene, našel jo bo.“ (Mat. 16, 24—25.) To je, kdor svojo dušo in poželenje s postom premaga in zatira, on hodi za Jezusom, in si bo rešil svojo dušo. Resnično, steza pokore sv. posta je tisti pot, po katerem je Jezus hodil, ko se je postil celih štirideset dni in noči, in zatajeval se vse svoje žive dni. Pa tudi vsi, ki so za Jezusom v nebesa šli, če tudi nedolžni in sveti, so se vendar kaj radi postili in zatajevali. Celó življenje brez vina, brez mesa, uživali so le nekoliko kruhca, koreninic in vode. Svoje telo so mertvili in trapili; malo so spali in še to le na terdem odru in lesu. Bog pa jim je po telesnem postu misli in želje povzdigoval, čednost podelil in plačilo. (Praef. quadrag.) Tako tudi ti kristjan naredi; kolikor premoreš, da ti tvoje okoliščine in zdravje dopušča, toliko se posti in zatajaj, ali pa vsaj svojo revščino voljno prenašaj, da tako spokoriš svoje grehe, in nekdam za Jezusom po stezi spokornosti dojdeš v nebesa.

c) Menda si misliš, moj kristjan, sem že tako ves bolen, ves reven in rahel; sicer spoznam, in vest mi pravi, da sem velik grešnik, pa miloščine dajati nimam, postiti se tudi ne morem; kaj bo z menoj! Čuj kristjan, ki si tako misliš, še ena steza spokornosti za Jezusom vodi, ki je najlepša in najložejša, to je steza pobožne molitve, in svetih opravil. Naj lepši pot za Jezusom je, ker svoje misli in želje pri Bogu imamo, ko molimo, in se z Jezusom razgovarjamo; Boga hvalimo, ko smo ga z grehom le žalili; Boga častimo, kterega smo zaničevali. Najlepša reč je molitev, ker to je angelov posel v nebesih, ker izvoljeni Boga vedno molijo, ker je Jezus sam le povsod molil in tudi nas moliti učil. Molitev pa je tudi najložejše spokorno delo. Telo opeša, oko otemni, posluh zgine, zob se skerši, jezik se pa ne zgloje, naj bi ga spokornik vedno obračal v čast božjo, naj bi vedno molil, nanj sprejemal presveto rešnje Telo, in pil Jezusovo kri, ki nas očiščuje vsakega greha. Ne boj se tedaj molitve, če bi te tudi drugi zasmehovali, in zaničevali zato. Molili so svetniki in svetnice. V goreči molitvi so si grehe in kazni odslužili. Molil je tudi Jezus in nam pokazal, da tudi mi moramo moliti, ker molitev je lepa steza spokornosti, ki nas za

Jezusom vodi. Ne zapustimo je nikdar, naj nam Jezus daje veselje do molitve, da bi njegovega pota nikoli ne zapustili.“ Pote svoje, goreče molitve, pokaži meni, Gospod, in steze svoje k molitvi nauči me.“

Sklep.

Kam tedaj greš? Ali hodiš za Jezusom? Le dve stezi za Jezusom vodite: pot nedolžnosti in steza pokore. Le po teh dojdeš k Očetu nebeškemu. Lep zgled nam je Marija Devica, kraljica maja. Ona vsa nedolžna in čista, da madeža in sence greha na nji bilo ni; je pa tudi čudežno^oostro in spokorno živela, v postu, zatajevanju, posebno pa je goreče molila. Tako je Marija po stezi nedolžnosti in spokornosti šla za Jezusom v nebesa, in je postala tamkaj nebeška kraljica, pa tudi nam usmiljena pomočnica, in dobra mati vsem spokornikom, ki bi tudi radi nekaj za Jezusom v nebesa prišli. Na sto in tavžent Marijinih otrok kleči ravno ta mesec pred Marijo dobro materjo; in jo prosijo za pomoč v nedolžnosti, in za stanovitnost v spokornosti. Tudi mi smo danes spoznali, da le ta dvojna steza: nedolžnosti in spokornosti nas za Jezusom v nebesa pripeljati zamore; zato pokleknimo tudi mi pred Marijo Devico, in jo prosimo, naj nas ona vedno vodi. O Marija, naša ljuba mati, glej nas pred svojim tronom. Podaj nam svojo materno roko. Obvaruj vse nedolžne, da se ne spačijo; spokornike pa okrepčuj, da nikoli ne opešamo. Vodi nas vedno za Jezusom, da ob naši zadnji uri tudi naša duša se naj povzdigne k nebeškemu Očetu. Amen.

Pridiga za V. povelikonočno nedeljo.

(Moli vedno; pa prav! gov. S. G.)

„Resnično, resnično vam povem: Ako bode Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam da.“ Jan. 16, 23.

Vvod.

1. Veseli dnevi za vsako pobožno keršansko serce so pred nami — dnevi namreč sv. križevega tedna. Vsak dan se bomo zbirali k sv. molitvi in pobožnim obhodom. Med gorečimi molitvami in donečim petjem bomo obiskovali različne cerkve. Posvetnežem sicer molitev merzi, zato se sami radi cerkve in pobožnosti izogib-

ljejo, pa tudi druge radi zaderžujejo, zasmehujejo zavoljo molitve in pobožnost. Pa časi so hudi; človek si sam nič ne more pomagati, če tudi bi bil posebno bogat in imeniten. Obdelanih gor in posjanega polja si nime ubraniti ne moreš, če ti jih vsegamogočna roka božja ne varuje. Tvoje zdravje ti zgine kakor pena na potoku, kakor megla na vetrovnem zraku, ako te Bog ne brani. Človek večnega zveličanja ne doseže, ako mu ga usmiljeni Bog ne da.

2. Takih dušnih in telesnih dobrot nam pa Bog ni dolžen dajati; le ako ga za nje prosimo, nam je da, kolikor jih potrebujemo; to nas uči Jezus v današnjem sv. evangelju: „Resnično, resnično vam povem: Ako bodete Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam da. Dozdaj niste nič prosili v mojem imenu. Prosite in sprejmete, da bo vaše veselje spolnjeno. To sem vam v prilikah govoril. Pride ura, ko vam ne bom več v prilikah govoril, temuč odkrito oznanoval o Očetu. Tisti dan bote v mojem imenu prosili; in vam ne rečem, da bom jaz Očeta prosil za vas. Oče namreč vas sam ljubi, ker ste vi mene ljubili, in verovali, da sem jaz od Boga prišel. Prišel sem od Očeta, in došel na svet; zopet zapuščam svet, in odhajam k Očetu.“ Njegovi učenci mu rečejo: „Glej, zdaj jasno govoriš, in ne praviš nobene prilike. Zdaj vemo, da vse veš, in ti ni treba, da te kdo vpraša: zato verujemo, da si od Boga prišel.“ Tedaj vse, karkoli potrebujemo, v Jezusovem imenu si zamoremo od Boga sprostiti, ker Kristus govori: „Resnično, resnično vam povem: Ako bodete Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam da.“

3. Vendar pa ni zadosti, da bi človek le samo enkrat poprosil ali molil za kaj. Treba je dolgo moliti; zato imamo zdaj zaporedoma tri, ja pet dni za molitve; za nekatere darove moramo Boga prositi celi mesec, celo leto ali še več let, predno nam Bog naše prošnje in molitve usliši in spolni. „Treba nam je stanovitno moliti, in nikdar ne opešati,“ nas opominja Jezus. Tudi nas sv. cerkev opominja danes in ta teden: Kristjan, moli vedno! Zato bi tudi jaz rad danes vam nekaj o stanovitni molitvi govoril, in sicer bi vam rad razložil:

1. Kako moremo vedno moliti;
2. Za kaj moramo vedno moliti?

Poslušajte me, ljubi kristjani, prav zvesto o stanovitni molitvi, da vedno prosite in sprejmete, da bo vaše veselje spolnjeno!

Razlaga.

1. Molitev je povzdigovanje duše k Bogu. Kolikorkrat človek svoje misli in želje, svoje serce in duha v nebesa pred Boga pošlje ali povzdiguje, takrat moli. To se zgodi ali z besedami in jezikom, ali koj v sercu in mislih. Naša človeška natora je po izvirnem grehu popačena in oslABLJENA, le težko se povzdigne duša do Boga, posvetne misli in želje jo zaderžujejo in vežejo na blatno zemljo.

Pa Jezus nas uči, da, ako kaj od Boga dobiti hočemo, moramo moliti, moramo vedno ali stanovitno moliti. Zato se moramo truditi, da je naše življenje vedna, nepretergana molitev. Naše življenje postane podobno vedni molitvi: ako svoje navadne molitvice v določenem času opravljamo. — Nevarna noč preteče, juternica nas budi, sv. cerkev nas pa opominja moliti in se Bogu zahvaliti za sladki in mirni počitek, in ga prositi za njegovo pomoč. Začneš delati, pa kmalo opešaš, ako te Bog ne podpira, zato že ob sedmih slišiš zvon, ki te opominja na Boga nikoli ne pozabiti, ker „prazno je delo brez žegna z nebes!“ Pobožni kristjan se pri delu odkrije in nekoliko pomoli. Solnce hudo pripeka na široki planjavi, človek ves spehan naj ne pozabi, da ne dela za svet, temuč za nebesa, da se ne trudi za se, temuč za Boga. Zato zopet v vročem poldnevu svoje serce in misli k Bogu pošilja in vzdihuje pod težavnim jarmom Adamove sužnosti k Bogu na pomoč. Ko pa dan težkega dela skončava, zopet se Bogu zahvali, zroči se v roke božje, da naj, če čez noč umerje, duši prisveti nebeška večna luč. Če že samo te molitvine dobe premislino, spoznamo, da, kdor jih zvesto spolnuje, njegovo življenje je podobno vedni molitvi, od jutra do večera; in tak človek spolnuje želje sv. cerkve in povelje Kristusovo: „Trebaja je vedno moliti, in nikdar ne opešati.“ Kar človek potrebuje za celi dan, za vse življenje, zamore si sprositi od Boga le po vedni ali stanovitni molitvi. „Resnično, resnično vam povem: Ako bodete Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam da:“ tako govori Kristus, večna resnica. — Pa mnogo je kristjanov, katerim je molitev samo ob navadnih dobah opravljati vse premalo; oni čutijo resnico Jezusovih besed, „da je treba vedno moliti;“ brez obilne in vedne molitve prebiti ne morejo: zato še grejo po dokončani juterni molitvi tudi v cerkev k sv. maši vsak dan, ako je le količko kaj mogoče, da v cerkvi pred božjim tronom svoje molitve opravljajo, in svoje prošnje v Jezusovem imenu Bogu predlagajo. Ko pa grejo na svoje delo, ali domu, ne ženejo hruma, ne smeha, ne žvečejo nesramnih govorov, ne tulijo gerdih pesmi po šegi razuzdancev in nesramnic, temuč pobožna duša gre veselo, mirno na svoje delo, moli svoje bratovščinske molitvice, ali sv. roženkranc, ali pa sv. reči v sercu premišljuje. Življenje takih ljudi je v resnici podobno vedni molitvi, kar se posebno nedeljo in praznik lepo pokaže. Od ranega jutra do večera imajo patnošter na rokah ali sv. bukve pred seboj. Celi dan je pobožni molitvi in svetemu premišljevanju posvečen. Kristjan, ako tudi ti tako moliš, te navadne molitvene dobe porabiš, podobno je tvoje življenje vedni molitvi, tedaj spolnuješ Jezusovo zapoved, ki nam zapoveduje vedno moliti, tedaj pa tudi smeš zaupati, da se ti bojo spolnile Jezusove obljube: „Resnično, resnično vam povem: Ako bodete Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam da!“ — Lep zgled stanovitne molitve so nam različni svetniki in svetnice božje; kakor sv. Terezija, ki je celo pri cerkvi imela svojo hišico, da je

vsak trenutek pred rešnjim Telesom moliti zamogla. Sv. Anton, puščavnik, ki je molil po dne, kolikor mu je delo dopuščalo, pa je tudi cele noči v molitvi preklečal, in mu je bilo milo, ko ga je juterno solnce od molitve na delo pregnalo. — Kakor poseben in redek zgled vednega molilca nam sv. cerkev imenuje sv. Patricija, Irlandskega škofa. Zraven vsakdanske cerkvene skerbi ni nikoli molitve popuščal. Vseh sto in petdeset psalmoy je zmolil, z vsemi pesmami in molitvami, tri stokrat je klečé Boga molil. Pri vsaki duhovski „uri“ se je po stokrat prekrižal, in veči del noči je v molitvi prečul. (Brev. 17. Martii. l. VI.) Sv. Ignac, steber katoliške cerkve, je zraven obilne molitve imel navado izrekati: „Vse za povišavo božje časti, in v zveličavo neumerjočih duš?“ Tako je njegovo celo življenje bilo resnično vedna molitev, ker sv. Bazilij pravi: „Ako svoje delo iz ljubezni do Boga storimo, in vse Bogu pripisujemo, naše celo življenje je vedna molitev.“ — Kako lahko je tedaj, kristjan, vedno moliti, na Boga zmirom misliti. Ako svoje molitvice zvesto in pobožno opravljaš, in ako vse svoje delo in terpljenje Bogu daruješ, tedaj je celo tvoje življenje vedna molitev. In le kdor vedno moli, v molitvi stanoviten ostane, le tisti si od Boga sprosi, kar mu je treba za telo in dušo. Zato še na kratko pomislimo: za kaj moramo vedno moliti?

2. Nahajajo se ljudje, kateri nekaj časa skerbno in pobožno molijo, in Boga za pomoč prosijo; ako jim pa Bog molitve koj ne usliši in prošnje takoj ne spolni, vse popustijo in pravijo, da molitev nič ne velja, da jih Bog uslišati noče! Kaj, kristjan, ki tako govoriš, in zato molitev opuščáš, ali so po tem takem Jezusove besede lažnjive, ko pravi: „Resnično, resnično vam povem: Ako bodete Očeta kaj prosili v mojem inenu, vam da.“ Nikako niso lažnjive! Samo le pomisli, da Jezus ne pravi: Ako bodete Očeta poprosili, temuč, ako ga bodete kaj prosili. Že samo ta beseda nas uči, da, ako hočemo od Boga kaj dobiti, še ni zadosti, da bi ga samo eden ali dvakrat poprosili, temuč mi moramo vedno prositi, stanovitni biti v molitvi, le tedaj bomo tudi sprejeli od Boga; zato moramo vedno moliti, ker pri Bogu je neko število naših molitvic določeno; ko se to število dopolni, tedaj nas tudi Bog usliši.

Bog šteje stopinje grešnika, mu določi dobo poboljšanja, kakor nas uči sv. pismo v zgodbi mesta Ninive, ko je Bog grešnim stanovnikom naznanil po preroku Jonu, da še le samo štirideset dni Bog čakal bo; ako se ne spreobernejo, bode vse pokončal. — Bog šteje pa tudi zdihljeje pobožnikov, računi solze nadložnikov, in bolnikov jok. Bog zapisuje očenaše spokornikov, in objokancev roženkrance. Ko pa pri Bogu določeno število molitve doteče, ko zadnjo češčeno Marijo odmoliš, in sledni zdihljej v nebesa pošlješ, ti Bog tvojo molitev usliši, in prošnjo spolni, in ti da, kar ga prosiš. Ravno zato moramo pa vedno moliti, ker mi določenega števila molitvic ne vemo.

Da je pri Bogu resnično neko število naših molitev določeno, in neka doba zveličanja, rešenja in uslišanja našega postavljena, uči nas Bog sam, ki po svojem preroku Izaiju govori: „V času povoljnem uslišal te sem, in na dan zveličanja sem ti pomagal.“ Pa tudi Jezus nas uči, da moramo stanovitno moliti, in prositi, dokler se število prošenj in doba uslišanja pri Bogu ne spolni. Znano vam je sv. evangelije za križev teden o terkajočem sosеду, ko Jezus priliko pravi: „Nekdo zmed vas ima prijatla, in k njemu gre o polnoči in mu reče: Prijatelj, posodi mi tri hlebe, ker moj prijatelj, popotnik, je prišel k meni, pa mu nimam ničesar predložiti; in on bi iznotraj odgovoril, govoreč: Ne bodi mi nadležen, duri so že zaklenjene, in moji otroci so z menoj v postelji, ne morem vstati in ti dati. In ko bi on le vedno terkal, povem vam: Ko bi tudi ne šel mu dajat zavoljo prijateljstva, vendar zavoljo njegove nadležnosti vstane in mu da, kar potrebuje. In jaz vam povem: Prosite in se vam bo dalo; iščite, in bote našli; terkajte, in se vam bo odperlo. Vsak namreč, ki prosi, dobi; kdor išče, najde; terkajočemu se odpre. Ako pa kdo zmed vas očeta prosi kruha, ali mu bo kamen dal? Če ga prosi ribe, ali mu bo za ribo kačo dal? Če ga prosi belice, kaj mu bo škorpionja dal? Ako torej vi, ki ste grešniki, veste dobre darove dajati otrokom svojim; temveč bo vaš Oče z nebes dobrega duha dal svojim molilcem.“ Tako nas Jezus uči, da naša molitev mora biti stanovitna, in da po vedni molitvi si zamoremo vse od Boga sprostiti. Kakor bi prijatelj pri sosedu nič ne bil dobil, ako bi bil le nekaj časa terkal, pa odšel, ker se mu naglo odperlo ni; tako tudi ti kristjan pred Bogom uslišan nisi, ako od svoje molitve preneglo nehaš. Vedno je treba terkati na serce usmiljenega Boga, in v pravi dobi nam ga odpre. Stanovitno je treba iskati pomoči pri Bogu, v določeni uri nam Bog pomaga. Kaj lepo piše sv. Katarina Ričijevič o stanovitni molitvi: „Ako od Boga kako milost dobiti želimo, treba je vedno moliti, dokler je ne dobimo, ker pri Bogu je postavljeno in določeno število, kolikokrat se za milost poprositi mora. Ako pri tem številu le ena prošnja menjka, nas Bog še ne usliši. Ako je tedaj Bog sklenil, da moraš stokrat za milost prositi, ne dobiš je, če tudi si že devetindevedesetkrat za njo molil.“ Siromak moli in moli več tednov, preden mu Bog pošlje pomoč in ljubega živeža zanj in otroke. Bolnik dolgo joče, in prosi za telesno zdravje, ko pa doba doteče, usmili se ga Bog. Zato uči sv. Alfonz Liguori: „Gospod usliši nektere koj prvokrat, ko ga poprosijo, nektere drugokrat, nektere tretjokrat. In zato ker ne vemo, kolikokrat Bog hoče, da molitev ponavljamo, predno nas usliši, moramo vedno moliti in stanovitno prositi za to, kar od Boga dobiti želimo.“ Podučljivo zgodbo za stanovitno molitev nam pripoveduje sv. Matej. Ko je Jezus v Kafarnavmu Jajirovo hčerko bil oživil, poda se v Jeruzalem. „Pri odhodu Jezusa nasledujeta dva slepca, ki sta vpila govoreča: Usmili se naju, sin Davidov!

Ko je prišel domu, pristopita slepeca, in Jezus ju vpraša: Ali pa verujeta, da vama zamorem to storiti? Odgovorita: O ja, Gospod! Tedaj se dotekne njihovih oči govoreč: Po vajini veri naj zgodi se vama. In oči se jima odprejo.“ — Ali bi bila ta slepeca pogled dobila, ko bi bila nekoliko časa za Jezusom vpila, pa se zopet obernila, ko se Jezus ogledal ni? Ako bi se bila ravno pred hišo Jezusovo — kjer je stanoval, obernila, ne bila bi ozdravljena. Le ker sta bila stanovitna, dokler ni doba in število molitve pri Bogu Sinu dotekla, sta bila uslišana. O kristjan, moli vedno, hodi stanovitno za Jezusom, kedar bo merica tvoje molitve pri Bogu spolnjena, ogledal se bo Jezus tudi na te, in ti tvoje prošnje uslišal.

Veliki terpin, papež Pij VII., je bil na povelje Napoleona I. vjet in v ječo odpeljan, ker ni cerkve zatajil, ne cerkvenega premoženja in zemljišča Francozom prepustil. Huda se je papežu v ječi godila; pa jetnik v Savojni in Fontenebloju je celih pet let opravljal pobožnost na čast žalostni materi Mariji, ker je zaupal, da po njeni priprošnji bo rešen, in uslišan njeni dan. In resen je bil ravno god Marije svetih sedem žalost leta 1814., ko je Kristusov namestnik, glavar sv. cerkve, papež Pij VII. bil pred Bogom uslišan, ječe rešen, in zopet na svoj tron postavljen. Tako se Bog preprosi da po vedni ali stanovitni molitvi, in resnica je, kar nam Jezus pravi v današnjem sv. evangeliju: „Resnično, resnično vam povem: Ako bode Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam da.“ Samo da moramo stanovitno moliti, in nikdar ne smemo opešati; če tudi se nam zdi, da nas Bog uslišati noče, vendar molitve opustiti ne smemo: v povoljnem času nas bo uslišal Bog.

Sklep.

Oglejmo se na koncu tudi na Marijo Devico. Njeno življenje je bilo vedna molitev, njene misli, želje in besede so bile vedno pri Bogu. S tem nas pa uči, da tudi mi, Marijini otroci, moramo radi moliti, ako od Boga kako milost želimo in se zveličati hočemo. Vse naslednje dni imamo obilno priložnosti Marijo v molitvi posnemati. Zato prihajajte prav obilno k obhodom križevskim; združeni hočemo Boga prositi za pomoč v telesnih in dušnih zadevah. Vse molitve in prošnje pa zročujemo odslej le v Marijine sv. roke; ona je naša najboljša priprošnica, ki ima Jezusovo serce v svoji oblasti, da nam sprosi, kar nam služi v zveličanje. O Marija, gospa presvetega Serca, poslušaj mile prošnje svojih otrok, in naše molitve vselej uslišuj! Amen.

Pridiga za praznik vnebohoda Jezusa Kristusa.

(Sveta vera v nebesa pelje; gov. A. M.)

„Kdor veruje in je kerščen, bo zveličan.
Kdor ne veruje, bo pogubljen.“
Marka 16 16.

V v o d.

Jes terdno upam, da med kristjani ni ga človeka, kateri bi današnji praznik ne povzdigoval svojega serca tje gori nad oblake, da bi ne želel ločiti se od telesa in se za Jezusom podati v sv. nebesa; saj so duše naše tako vstvarjene, da le njega morajo poželeti, le njega iskati; kaj bodo še iskale na tem goljufivem svetu? Jezusa, njih ljubega ženina, tukaj ni več. — Ko se je bil prerok Elija na ognjenem vozu v nebesa odpeljal, stegoval je njegov učence Elizaj zdihovaje roke za njim in tužno klical: Moj oče! Tako dvignimo tudi mi danes svoje oči za Jezusom, ki se proti nebu dviguje, za njim povzdignimo svoje serca in recimo: Mili Jezus! mili Jezus! vzemi nas seboj! — Pa kaj slišim? Grem vam stanovanje pripravljat. O vesela beseda za nas! Tedaj hitimo za Jezusom, da ga dotečemo, da svoj sedež dobimo.

Toda po kateri poti hočemo hoditi? Jezus sam nam je v današnjem sv. evangelju pravo pot do nebes napovedal, ko je rekel: „Kdor veruje in je kerščen, bo zveličan.“ Tedaj vera in kerst je edina steza do Jezusa. Od te resnice vam hočem danes nekaj povedati. Od sv. kersta ne bom govoril, ker vsi smo že kerščeni v imenu presvete Trojice in od te strani smo že na pravi poti v nebesa. Govoril bom le od sv. vere in rečem:

1. Sv. katoliška vera je prava in edina pot v nebesa; da pa tudi res v nebesa pridemo, moramo

2. to svojo sv. vero tudi v dobrih delih kazati.

Ljubi Jezus! ki si milo blagoslovil svoje aposteljne, predenj si jih razposlal oznanovat tvoje svete resnice; Ti blagoslovi danes tudi mene nevrednega oznanovalca tvoje besede, blagoslovi tudi pričujoče kristjane, da bodo nebeške resnice prav zastopili, si jih v serce vtisnili in po njih živeli!

R a z l a g a.

1. Kdor hoče v nebesa priti, mora prvič Boga prav spoznati, mu mora prav služiti in se vse resnice božje zvesto deržati. Vse to človeka sv. vera uči.

Kakor popotnik, kterega na poti iz ptuje dežele na dom temna noč doseže, zaide s prave poti in naprej ne more, dokler jutrajno solnce teme ne razpodi; tako se je vsem Adamovim otrokom godilo. Iz pozemeljskega raja jih je bila strašna nesreča izgnala, žalostna tema pregrehe jih je bila oslepila, tapali so po črni noči nevere, vedno bolj so se od svojega doma, od nebes oddaljevali. Ves človeški rod je bil že v nevarnosti, v tej dušni temi na duši poginiti. — Kar glejte! časi jeze božje so potekli. Bog Oče se je nesrečnega človeka usmilil. Svojega sina Jezusa Kristusa je na svet poslal, kteri je zgubljenim Adamovim otrokom luč sv. vere prižgal in jim spet pomagal na pot, ktera v zveličanje pelje. Od te luči sv. vere razsvitljeni mi zdaj Boga prav poznamo in vemo na primeru, da Bog je edin v svojem bitju, trojin v peršonah, vemo da on je vse vstvaril in vse ohranja, da je naš dobri Oče i. t. d.

Kakor nas je pa sv. vera naučila, Boga spoznati, tako nas ona Bogu dopadljive dela. — Da je to res nas sv. Pavel podučuje, ker pravi: „Brez vere ni mogoče Bogu dopasti.“ In tridentinski zbor je izrekel, da „vera je začetek človeškega zveličanja.“ In resnično! Ako bi mi, ki smo zdaj pred Bogom pravični, od vere odstopili, ločili bi se od Jezusa, bi njegovo rešenje nehvaležno zavergli, bi se zveličati ne mogli, ker le Jezus sam je vrata, skoz ktere v nebesa priti zamoremo; kdor njega zapusti, mora biti pogubljen. „Noben ne pride k Očetu razun po meni;“ „v nikomur drugem ni zveličanja, kakor le v Jezusu. Zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v kterem bi mogli zveličani biti.“ Zdaj vemo koliko je vera vredna, vemo zakaj so sveti mučenci raji življenje dali, kakor od vere odstopili. Oni so bili prepričani, da brez Jezusa ni življenja.

Le sv. vera nas tedaj Bogu dopadljive dela. To je že res; pa sv. Atanazij pravi: „Kdor hoče zveličan biti, mora pred vsem katoliško vero imeti; kdor nje cele in nepokvarjene ne hrani, brez dvombe bo pogubljen.“ V to tudi jes prisežem. Prosim, ali bi se vam sosed ne zameril, ako bi od tega, kar mu pravite, le na pol verjel, pol pa za laž imel, dasiravno bi bilo vse gola resnica. Ravno tako človek Bogu dopasti ne more, če le nekaj od tega veruje, kar nam je povedal, drugo pa ne, ker Bog je večna resnica, ki lagati ne more.

Ko je Jezus svoje učence po svetu pridgat poslal, rekel jim je: „Pojdite po celem svetu in učite ljudi deržati vse, karkoli sem vam pravil.“ Tedaj jim je vzkazal vse učiti. Tedaj je naša dolžnost vse verovati. Da bi se pa nobena resnica ne zgubila, obljubil je Jezus učencem svojo pomoč, ko je rekel: „Glejte jes sem z vami vse čase do konca sveta.“

Sveto vero prilikam s tisto lestvico, ktero je očak Jakob v sanjah vidil, verh ktere je sam Bog bil, po kteri so angelji gori in doli hodili. Tej je podobna sv. katoliška vera, ki je iz nebes na

zemljo postavljena. Dvanajst stopinj na tej lestvici je dvanajst članov sv. apostoljske vere; teh se mora človek zvesto držati. Kdor eno samo stopinjo izpusti, to je, kdor en sam člen apostoljske vere zaverže, do verha prišel ne bo.

Na svetu je blizu 2—3 tisuč milijonov ljudi; dve sto milijonov je katoličanov, ki si po tej lestvi proti nebesom pomagajo. Vsi drugi pod lestvo po temi nevere tapajo. Kako nesrečni so pač in kako srečni smo mi, od sv. vere razsvitljeni! O da bi se je tudi terdno držali, kakor sv. Peter mučenec iz Verone. Sedem let star je začel v šolo hoditi. Ko nekega dne domu pride, praša ga nevni stric, kaj se je že naučil. Fantič misli, da mu nič bolj imenitnega povedati ne more, začne apostoljsko vero moliti. Krivoverni stric ga sicer zmira in strahuje, ali fantič se svete vere še pridneje uči in ko odraste, postane goreč pridigar. Krivoverci pa in posebno žlahta ga hudo preganjajo, pa on se ne vstraši, dokler ga nek krivoverec na poti sreča, čez njega plane in smertno rani. Kaj stori Peter? Pokleknil je in glasno apostoljsko vero odmolil; kajti prepričan je bil, da vera je prava pot v nebesa. In ko je že umiral in na tla padel, pomočil je perst v rano in z lastno kervjo na tla zapisal: „Verujem v Boga Očeta . . .“ in tako je v Gospodu zaspal.

Pač sreča prevelika, rečem še enkrat, da nam sveti luč sv. vere; da bi se je pa tudi tako terdno držali, kakor so se je mučenci n. pr. sv. Peter iz Verone. Ali sveto vero le imeti in vse verovati, ni še zadosti. Mi moramo tudi

2. Sv. vero v delih kazati. Blizu pred 300 leti je živel na Nemškem prevzetan duhoven z imenom Luter. Ravno zavoljo prevzetnosti se mu je bila pamet tako zmešala, da med drugimi krivimi nauki je začel učiti tudi to: Sama vera je zadosti za zveličanje in dobrih del ni treba. Se ve da, ker se ni hotel poboljšati, vergli so ga hitro iz sv. katoliške cerkve, pa vendar ga je veliko ljudi poslušalo in njegovim naukom verovalo. Veliko jih je, ki se še zdaj te njegove zmote terdno deržijo. Za svojim začetnikom se imenujejo Luterani. Mi pa terdimo, da sama vera brez dobrih del nas zveličati ne more. To bom hitro povedal.

Sv. apostelj Jakob tako piše: „Kaj pomaga, bratje moji, ako kdo pravi, da ima vero, če pa del nima, ga bo mar zamogla vera zveličati? Nikakor ne, ker kakor je telo brez duše mrtvo, tako je vera brez del mrtva.“ Jezus sam nadalje govori: „Ne vsak, kdor meni pravi: Gospod! Gospod! to je, ne kdor v mene veruje, pojde v nebeško kraljestvo, ampak kdor spolnuje voljo mojega Očeta, kateri je v nebesih,“ to je, kdor dobre dela doprinaša, ti-ti bo v nebesa prišel. Glejte tedaj, da sama vera nas ne zveliča, da potrebne so tudi dobre dela. Zatoraj nas opominja sv. Peter rekoč: „Bratje! skerbite, da si z dobrimi deli zveličanje zagotovite.“ Tudi vemo, da sodnji dan bo Jezus v svojem veličastvu

prišel in vsakemu poplačal po njegovih delih in ne samo po veri in kar bomo zdaj sjali, to bomo takrat želi.

Tako bi morali biti že prepričani, da zraven vere so nam dobre dela k zveličanju neobhodno potrebne; vendar pokažem še eno priliko. Vi veste od figovega drevesa, katero je nek gospod v svojem vinogradu imel. Že tri leta ni sadu obrodilo in gospodar se je nad njim jezil. Rekel je vertnarju: Posekaj ga in na ogenj verzi; k čemu na vertu prostor jemlje? Temu drevesu je popolnoma podoben kristjan ki dobrih del ne doprinaša. On ima sicer pravo vero, živi v sv. cerkvi, pa kaj mu vse to pomaga, on sadu ne rodi, je živ na telesu, na duši mertev. Nebeški gospodar bo svojim hlapcem, angeljem ukazal telesno drevo posekati, dušo pa v večni ogenj vreči. Kaj mu bo pomagalo, da je vero imel, ker z dobrimi deli si nebes ni prislužil. — Človek ima zlato lampico visoke vrednosti, pa ta mu svetila ne bo, če je z oljem ne nalija. Draga lampica je sv. vera, olje so dobre dela. Kakor lampica brez olja po noči prave poti ne kaže, tako tudi vera brez dobrih del k Jezusu ne pelje.

Preljubi poslušalci! vi pravite, da ste kristjani in kar je še več, katoliški kristjani. Jes tega ne verujem, ker vaše življenje kaže malo kristjanskega. Pri enem se vidi gerda prevzetnost, pri drugem neusmiljena skopost, pri tretjem nespametna zapravljivost; pri enem se vidi zelena jeza, pri drugem umazana kletvina, pri enem se slišijo hudičeve laži, pri drugem peklen-ki prepiri, pri tretjem dolgoletne pravde, pri enem se vidi gerda pijanost, pri drugem nesramna nečistost itd. pregreh čez mero in število. Jezus pa ni tako učil; tudi vemo, da prvi kristjani niso tako živeli, kakor mi živimo. Tedaj lahko rečem, da pravi katoliški kristjani nismo. In vendar so naše imena v kerstnih bukvah zapisane. Ali kaj, ker to družega ne priča, kakor da ste pri sv. kerstu pod Jezusovo bandero prisegli, pozneje ste pa to bandero zapustili in Jezus sam vam nasproti kliče: Ako ste kristjani, ne nosite zastonj tega imena. Zdramite se, poslušajte, kar jes od vas želim, hodite za menoj, da k meni pridete.

Sklep.

Nek zlahtnik je šel na božjo pot daleč v sveto deželo. Tam je vse kraje in mesta obhobil, koder je Jezus hodil. Bil je v Nazaretu, kjer se je Sin božji učlovečil, v Betlehemu, kjer se je rodil; pri reki Jordanu, kjer je bil kerščen; v puščavi, kjer se je postil in je bil od Satana skušan; na hribu Taborju, kjer se je spremenil; na vertu Getzemani, kjer je kervavi pot potil; po Jeruzalemu, kjer je tótiko terpel; na gori Kalvariji, kjer je dušo izdihnil itd. Nazadnje je prišel še na Oljsko goro, kjer se je mili Jezus današnji dan v nebesa vzdignil in kjer se še zdaj vidijo v skalo vtis-

njena znamenja njegovih nog. Tukaj pobožni romar poklekne in iz globočine srca zdihne rekoč: „O sladki Jezus! na svetu se ne vem kam več obrniti, vse kraje sem obiskal, koder si Ti hodil, stori tedaj da še k Tebi pridem, kjer zdaj ob desnici Očeta sediš.“ Izreče, omedli in umerje. Zdravniki so njegovo truplo odperli in na srcu našli zapisane besede: „Jezus moja ljubezen.“ Njegova duša je dosegla, kar je srce pozelelo.

K Jezusu smo tudi mi poklicani. Hodimo po njegovih stopinjah, po njegovih naukih na tem svetu. Kakor uni romar obiskujemo sv. deželo vsaj v duhu; idimo v Betlehem in posnemajmo njegovo revščino, idimo v duhu v puščavo in posnemajmo njegov post, na goro Kalvarijo in učimo se od njega za svoje preganjalce moliti in potem pridemo za njim tudi na oljsko goro, t. j. h koncu tega revnega življenja. Potem bomo zamogli z lahko vestjo reči: Mili Jezus! glej povsod sem hodil in vselej sem hodil po tvojih stopinjah, zdaj tukaj na svetu zame ni prostora več; zatoraj vzemi mojo dušo tje k sebi, kamur si danes šel, tam tudi meni stanovanje pripravi. Amen.

Pridiga za VI. povelikonočno nedeljo.

(Od pohujšanja; gov. —f—.)

„To sem vam govoril da se ne pohujšate.“
Jan. 16, 1.

V v o d.

Ko sta Adam in Eva po kači zapeljana jedla sad prepovedanega drevesa, jima je Bog kar hitro kazen napovedal. (Gen. 3.) Naj poprej je kačo zaklel, ki je bila zapeljala naše perve starše. Zarotil jo je rekoč, da se bo morala po trebuhu plaziti in prah žreti, in jej napove, da jej bo žena glavo sterla, kakor je ona ženo zapeljala. Našim pervim staršem pa je zažugal mnoge težave in bolezni, kakor jih še zdaj občutimo vsi do današnjega dne. Zakaj pa je Bog kačo naj poprej obsodil in zaklel? Izlagalci sv. pisma pravijo, da je hotel Bog s tem naznanje dati, kolikanj bolj je kazni vreden zapeljivec, kakor pa tisti, ki je bil zapeljan. Ravno za to je Kristus, kakor smo v današnjem sv. evangelju brali, svojim učencem njih terpljenje naprej povedal, da bi se posihmalo ne pohujševali to je v terpljenju, ki jih bo zadelo, nobene priložnosti ne našli v greb pasti, in se ne spotikali nad tem, da tudi njih

terpljenje obiskuje. „To sem vam govoril“, pravi Jezus, „da se ne pohujšate.“

Ker si pa nekteri ljudje malo ali pa še celo nič iz tega ne storé, če druge zapeljujejo ali pohujšujejo; bom vam danes razložil, kako velika pregreha da je, druge zapeljevati ali pohujševati.

Pokazal vam bom:

1. kako zamoremo druge pohujševati;

2. in kako velika hudobija da je, drugim pohujšanje dajati. Sv. Duh — duh resnice — razsvitljuje nas!

Razlaga.

1. Kako zamoremo druge pohujševati? Po raznih potih se zamore to storiti. Postavim:

Pohujšanje daje, kdor vpričo drugih bogokletne ali nečiste besede izrekuje, ali nečiste pesmi prepeva. Kdor ob nedeljah in praznikih očitno hlapčevske dela opravlja. Kdor o teh svetih dneh k sv. maši ne gre, ali med pridigo iz cerkve vhaja ali k temu še te Bogu posvečene dni zgublja s tem, da pleše, pijančuje in vasuje. Kdor se v cerkvi nespodobno obnaša, se krog sebe ozira, smeji, šepeta in se suje in peha. Kdor o zapovedanih postih očitno vživa mesne jedi. Kdor slabo ali vsaj sumljivo znanje ima. Kdor se nečimerno oblači in nespodobno obnaša. Kdor bližnjega grešiti uči ali ga celo s silo v greh naganja. Z eno besedo: Po nauku cerkvenih učencikov pohujšanje daje, kdor kaj takega govori ali stori ali opušča, iz čigar se že naprej lahko posname ali posneti zamore, da bi se zamogel kdo drugi nad tem spodtakniti, in grešiti ali v djanju ali v mislih in željah. Z vsem tem človek pohujšanje daje, in se pred Bogom hudo zadolži, ter se vseh grehov vdeleži, ki se izhajajo ali vtegnejo izhajati iz pohujšanja.

Ravno tako pohujšujejo starši svoje lastne otroke in svojo lastno družinjo, ako se nezmerno jezijo, gerdo preklinjajo in se rotijo, ako se kregajo in prepirajo, ako pijančujejo, se nečimerno nosijo, ako bližnjega opravljajo in obrekujejo, ako so leni v božji službi itd. in to tem več, ker se otroci rajši kaj hudega kakor dobrega naučé. Ako tedaj otroci take hude reči pri lastnih starših vidijo in slišijo, mika jih, ravno tako govoriti in ravnati, kakor starši govoré in storé. In res nam skušnja poterduje, da otroci le kaj hitro posnemajo, kar pri svojih starših zagledajo. Starši naj si torej dobro k sercu vzamejo, da ne pohujšujejo lastnih otročičev in se tako posebno kazni vrednih pred Bogom ne storé. Starši namreč bi mogli biti svojim otročičem vidni angeljvarhi, in so dolžni jih od hudega odvracati, jih k dobremu napeljevati, ter jim biti čisto zerkalo, v kterega se zamorejo otroci ogledovati dan na dan v vseh rečeh in okoljščinah.

Poglejte, ljubi moji! tako se zamore človek pred Bogom krivega storiti velike pregrehe pohujšanja, od kterega Kristus tolikanj hitro govori rekoč: „Gorje tistemu človeku, po kterem pohujšanje pride; bolje bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinsk kamen na vrat, in bi se potopil v globočino morja.“ Ravno zato se mora človek greha pohujšanja ravno tako kesati, in se ga ravno tako spovedovati, kakor vseh drugih grehov.

Toda koliko je pač ljudi, ki se še svojih drugih grehov prav ne kesajo in prav ne spovedujejo; kako bi se nek še le grehov pohujšanja kesali in se jih spovedovali? Marsikteremu celo na misel ne pride, obžalovati grehe te verste in se jih spovedovati, dasiravno so grehi pohujšanja veči od poglavitnih ali naglavnih grehov! (II. Reg. 12.)

V tem se marsikteremu godi ravno kot kralju Davidu. Storil je David dva velika greha, greh prešestva in poboja. Kader pa je spet sam v se šel in se spokoril, zdihnil je ves skesan: „Grešil sem zoper Gospoda.“ Prešestoval sem in uboj doprinesel! Gospod Bog pa mu na to po preroku Natanu sporoči in pove: O David! ti le naj manjši del svojih grehov objokuješ; sam zase si sicer le dva velika greha storil; na veliko pohujšanje pa, ki si ga svojemu ljudstvu dal, pa kar nič ne zmisliš; vsi grehi, kteri se zavoljo tvojega pohujšanja med ljudstvom spočnó, nate leté, in boš moral ojster odgovor zanje dajati. Ko kralj David te premišluje, prestraši se toliko, da ne oprede in pravi: Več greha sem storil, ko imam las na glavi itd. In tedaj tudi vse nadloge, ki mu jih prerok v božjem imenu napove, sprejme kot pravično kazen božjo ves ponižen in vdan.

„Vidite grešniki! govori o tem sv. Avguštin, Bog vam vsem po preroku Natanu Davida pred oči postavlja, da se nad njim razgledujete, ter si ne le lastnih, ampak tudi grehe pohujšanja, po kterih ste, bodisi v besedi ali djanju ali z zgledom, tudi druge vse to (hudo) učili, ali jih v to naganjali, k sercu vzamete, jih obžalujete, se jih spovedujete.

Marsikteri pa pravi: Nikogar ne vem, da bi se bil pohujšal nad menoj; tudi nisem imel misli, koga pohujšati, in tudi treba ni, da bi se nad menoj kdo spodtikoval. S takim govorjenjem se iščejo izgovoriti tisti, ki so drugim pohujšanje dajali. Toda to ni nič drugega kot novo oslepljenje, s kterim jim je pregreha oči zagernila.

a) Praviš, da nikogar ne veš, kterega bi bil pohujšal, ali z svojim obnašanjem v greh pripravil in zapeljal. Ali si pa mar pri vseh slabih delih v pričo, kterih si ti kriv? Ali zveš in ali se zvedó vse hude dela, ki se dan na dan godé? Ali mar ne veš iz lastne skušnje, da je včasih ena sama beseda, en sam pogled, eno samo obnašanje že zadosti, iskro v dušo vreči, ki ogenj naredi, kteri se več ne pogasi?

b) Na dalje praviš, da ni nikomur treba spodtikovati in pohujševati se nad teboj. To pa se pravi ogenj v streho zagnati, pri tem pa reči, ni treba, da bi ogenj kaj požgal. Zraven tega pa moraš le vendar obstati, da s svojim slabim govorjenjem in ravnanjem ali s svojim pregrešnim obnašanjem drugih ljudi gotovo nisi mislil k dobremu spodbujati. Vse pa, s čim se bliženj k dobremu ne spodbuja, ampak se še celo v greh naganja in zapeljuje, je pregrešno. Tega ne terdim jaz, ampak sv. Pavel rekoč: „Ničesar ne govorite, ničesar ne storite, kakor kar tekne, povzdigniti vero in spodbuditi bližnjega. Nikakor ne smem vsega storiti, kar bi mi samo po sebi dovoljeno bilo. — Meso vživati mi je pripuščeno; ko bi bilo pa to mojemu bratu v spodtiko, nikdar bi ga ne okusil.“

Vidite, kako neizrečeno potrebno je varovati se, da nikogar ne pohujšamo ne z besedo ne s slabim zgledom.

Ker si pa ljudje iz pohujšanja dosti ne storé, poslušajte zdaj, kako velik greh je, da j a t i pohujš a n j e.

2. Sv. Krizostom popisuje hudobijo pohujšanja s temi-le besedami: Mislite si neporednega človeka, kateri bi v to cerkev prišel, jel altarje podirati, podobe na tla metati, sv. posode razbijati in z nogami teptati in bi na posled še vso cerkev požgal. Povejte mi, kakošen greh bi to bil, in kakošno kazen bi zaslužil ta prederzni in hudobni človek? Porečete: To bi bil velik greh, in ta hudobnež bi zaslužil pri tej priči obešen in sežgan biti. Zdaj pa, bratje in sestre, ali ni vsak človek živ tempelj božji, kterega je sv. Duh posvetil pri sv. kerstu, in v kterega je Bog po sv. zakramentih stanovat prišel. — Če je pa, pravi ta sv. učenik, tolikaaaj velik greh razdjati cerkev, in razdjavec telesnega tempeljna že toliko kazen zasluži, ko vendar Jezus za ta tempelj nobene kapljice kervi ni prelil: kako velik greh še le bo, razdjati tempelj božji, za kterega je Kristus prelil vso svojo kerv? to je: koga s svojim slabim govorjenjem ali djanjem v greh zapeljati, v greh nadražiti, in ga tako v nevarnost večne pogube postaviti.

Ravno zavoljo tega se, pravi sv. Bernard, tisti, kdor pohujšuje ali zapeljuje, hujši nad Kristusom Gospodom pregreši, kot Judež in Judje, ki so Jezusa v smert križa izdali. Zakaj mnogo Judov, pravi ta sv. mož, je iz nevednosti to storilo, in pri tem je Judež s svojim izdajanjem, in so Judje s svojim križanjem, Jezusove serčne želje spolnili, ker je z veseljem za nas terpel in umerl. Potem takem so Judež in Judje, kar sami niso mislili, storili, da je tekla sv. Jezusova kri v zveličanje celega sveta, in celo v njih lastni blagor. Zapeljivec pa, človek, ki druge ali s svojim slabim govorjenjem ali djanjem v hudo nadraži, ne le nič dobrega ne stori, ampak celo stori, da ne njemu ne drugim Jezusova smert v prid ne zaleže. Tak človek se s tim prederzne, delo odrešenja spodnašati in uničevati.

Ravno to že pred sv. Bernardom sv. Pavel v premislek izročuje rekoč: „Kaj, ali duša naj bi na zgubo šla, za katero je Kristus umerl?“ S tem hoče reči sv. Pavel: Kristus naš Gospod si je 33 let ves trud prizadjal, da bi sleherno dušo večno zveličal. Hodil je čez hribe in doline, terpel lakoto in žejo, potil vodo in kri, in je na posled svojo kri in svoje življenje daroval na sv. križu za sleherno dušo; in zavoljo enega brezbožnega človeka naj bi bil ves ta trud Kristusov uničen in zgubljen?

Ali ni že samo to edino premišljevanje zadosti nas vstrašiti pred tem, da pohujševanje dajemo in se ga bojimo?

Na dalje! Le prav po domače se o tem grehu pomenimo! Primerimo ta greh z drugimi gresi. Povejte mi, preljubi! kaj se vam zdi od velike tatvine? kaj menite od obrekovanja? kaj pravite k uboju? kaj sodite od zatiranja ubogih, vdov in sirot? Vse to so zgolj veliki gresi, porečete. Strah vas je le slišati kaj od takih reči, in bojite se takih ljudi, ki vganjajo kaj takega. Vedite pa, da po nauku sv. cerkvenih očetov tisti, ki drugim pohujšanje daje, to je zapeljivec, vse hujšo pregreho doprinese, kakor jo doprinese tat, ali obrekovalec, ali ubijalec, ali zatiravec ubogih, vdov in sirot. Vsi ti namreč bližnjemu le časno škodo napravijo; zapeljivec pa in tisti, ki drugim pohujšanje daje, pa svojemu bližnjemu večno škodo naredi, ker ga v nevarnost postavi, priti v večno nesrečo. To pa je zares nepremerljiva škoda.

Ob kratkem, hudobni ljudje, katerim ni zadosti, da so sami hudobni, ampak tudi še svojega bližnjega pregrehe učé in ga v hudo dražijo zdaj s slabim govorjenjem, zdaj z hudobnim djanjem, zdaj z brezbožnim zadržanjem, so kuga v soseski; in so na zemlji za to, da okužijo nedolžne dušice. Od njih se vsi gresi izhajajo; po njih se dalje zasevajo; oni druge grešiti učé, oni druge k hudemu nagovarjajo; in po tem potu naredé hudobni ljudje sebe in svojega bližnjega od stoletja do stoletja, nesrečnega na tem, nesrečnega na unem svetu, ravno kot Kajnov zarod.

Taka je le, ljubi moji! Od kod bi sicer prišlo, da dandanašnji že majhni otroci od mnogih slabih reči že več vedó, kot so vedili nekdam odraščeni in stari ljudje? Od kod drugod pride vse to, kot od nesramnih ljudi, od pohujšljivih ljudi, kateri s svojim slabim govorjenjem in s svojimi slabimi zgledi otroke takih reči učé? In ko bi Bog o tem trenutleju pred nami in pred našimi očmi pekel odperl, kako malo število bi jih našli med tolikim številom zaverženih, kateri bi nam ne pravili, da se je njih grešno življenje pričelo s tem, da so bili od koga pohujšani. Večidel vsi bi vpili in kričali: „Ves svoj živ dan bi ne bil storil tega ali unega greha; ja, še poznal bi ne bil te hudobije, ko bi me je ne bil naučil in me vanjo zapeljal ta ali uni!“ Marsikteri bo morda to ravno nam takaj zbranim očital in rekel, da smo ga mi ali s svojim slabim govorjenjem ali djanjem ali obnašanjem pripravili in zapeljali v

greh, zavoljo kterega je zaveržen, in da smo tedaj mi krivi njegovega večnega pogubljenja!

Sklep.

Ali ni tako premišljevanje več kot pripravno, nas ostrašiti od pohujšanja? Varujte se toraj djanja in ravnanja, s katerim bi komu pohujšanje dali, varujte se vpričo drugih kaj pregrešnega govoriti, kaj nesramnega zapeti, se nespodobno vesti, se nečimurno oblačiti, ali kako sumljivo znanje imeti; varujte se, rečem, da nikogar nobenega greha ne naučite ali ga v greh ne nadražite, ali v greh ne pregovorite, ali celo v greh ne prisilite! Ne pozabite, kaj je stari Eleazar govoril in tolikanj lep zgled nam zapustil; ta starec je rajši umerl, kakor da bi bil koga pohujšal Amen.

Prilika od zgubljenega Sina.*)

(Po Schlöru poslovenil J. Sk. v K.)

V. premisljevanje.

Grešnik sklene, spreobrniti se.

(Dalje.)

„Vzdignil se bom, ter pojdem k svojemu očetu in mu porečem: Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe! Več nisem vreden, tvoj sin imenovan biti, stori me, kakor enega svojih najemnikov“. Premišljujmo te besede, kako je zgubljeni sin k temu sklepu prišel, se nazaj obrniti:

1. ker je siromaštvo svojega stana čutil,
2. ker je dobroto svojega očeta poznal, in
3. ker je živo spoznal, da si je sam kriv vsega, kar se mu godi.

„Vzdignil se bom ter pojdem“, to so besede, katere kažejo resnični, terdni sklep. In kako pride zgubljeni sin k temu sklepu? Pred vsem zato, ker je svoj revni, siromaški stan živo spoznal in britko občutil, ter je tudi naprej vidil, da, če se naglo ne obrne, se bo čisto pokoučal. Vidi se prodanega v nar hujšo sužnost, ponižanega v nizko sramoto, v službo svinskega pastirja; on čuti, da je njegov sedajni gospodar nevsmiljen, terdoserčen grozovitnež, ki

* Ta premišljevanja se lepo podajo za postne pridige.

mu še zapotrebo slabe jedi za dosti ne daje, tako da je že nespametni živini njih srečo zavidovati začel; on spozna, da na tem kraju, v tej službi nikoli ne bo boljši, zmerom le hujši, da ne bo samo gladu terpel, temuč da mora lakote poginjati. Vse to mu jasno kaže, da se ta reč spremeniti mora, in sicer jaderno, dolgo ne sme odlagati, ako noče prijetnega časa za pomoč zamuditi. Od tod sklep: „Vzdignil se bom in pojdem“. — Lehko si, seveda mislimo, da so mu od druge strani tudi drugačne misli po glavi hodile, ki bi ga bile lahko ob ta sklep pripravile; tako postavim, kako težko bo, vezi sedajne sužnosti raztergati in čuječemu skerbnemu gospodarju se zmuzati ali zbežati, kako daleč, kako težaven je pot, katerega bo treba nastopiti, kaj bodo rekli oča in drugi njegovi znanci, kader ga tako razcapanega in gladovnega zagledajo, s kaškošnim očesom ga bojo sprejeli, in kako se mu bodo posmehovali. — Ali na vse to nič ne porajta, zakaj zdaj velja rešiti to, kar je človeku naj ljubše, rešiti svoje življenje. Ako tukaj ostanem, lakote poginjам. Jaz umerjem tukaj, toraj vzdignil se bom, nič ne porajtam na misli in marnjevanje ljudi, toraj grem, premagati hočem vse težave in zopernosti daljnega pota, da se le rešim. — O ko bi vsak razvajen grešnik ravno tako misel obudil, in ravno tako sam k sebi govoril! Gotovo bi tudi do trdnega sklepa prišel, svoje grešne navade opustiti. Ako bi si prav živo pred oči postavil, in v sercu občutil grozovitno sužnost, kateri s svojo samopašnostjo služi, sramoto, ki ga obdaja, dokler svoji nečimurni poželjivosti streže, znotrajni nepokoj, ki ga tlači, če pomisli svojo revščino tukaj in tamkaj pa večno pogubljenje, ali ne bo storil trdnega sklepa in zdihnil: Vstal bom in se vzdignil iz tega blata, čisto po drugem potu bom zanaprej hodil, naj se še tako težko premagujem, v teh grehah nočem vmreti, drugo življenje hočem začeti in k Bogu se nazaj verniti.

2. „Vzdignil se bom in grem k svojemu očetu. — Vzdignil se bom ter grem, kam? k svojemu očetu.“ To je drugi nagibek, s katerim se sklep še na novo poterduje. K svojemu očetu! Ko to sladko besedo izgovori, „k svojemu očetu“, vneme se ljubezen sina, ki ga milo vleče; polno zaupanja bije mu v serciu, nove telesne moči oživljajo oslABLJENO truplo, naj se na pot pogumno poda. „Grem k svojemu očetu“, jaz poznam očetovo milo, ljubeznivo serce, jaz vem, kako dober je proti meni. Res je, da sem njegovo dobroto in miloserčnost do mene napak in slabo, ja še v zlo obračal, ali vem, da ni še pri kraji: on je tudi moj oče, akoravno sem jes njegov spriden sin. „Grem k očetu!“ — O tolaživne besede, ki vsakega grešnika, kakor hitro le hoče se k Bogu nazaj podati, vnemajo in čudno spodbadajo. Kristus, ki je na svet prišel, grešnike klicat in zveličat, nas je tudi učil molitev, ki jo nam je vzkazal pogosto izgovarjati, in prva beseda v tej molitvi je: „Oče naš!“ Ali smejo te besede samo le pravični izgovarjati?

Ne, molitev je za vse dana, tudi grešniki smejo Boga za svojega očeta klicati, kakor hitro so pripravljeni, se mu tudi zopet kakor dobri otroci skazati. — In ker Bog grešniku dovoli, očeta ga imenovati, ali ne zagotavlja ga s tem tudi svoje guade, svojega milostljivega odpuščanja? Zategadelj nas pa tudi sv. apostelj Pavel spodbada, tega veseliti se, kjer pravi: „Saj niste prejeli duha sužnosti spet v strah, ampak prejeli ste duha posinovljenih otrok, v katerem kličemo: Aba, Oče!“

3. Pojdem nazaj ter rečem: „Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe!“ Povzamimo iz teh besed, kaj ga naj bolj nazaj sili — zgrevano spoznanje svoje pregrehe, svojega zadolženja. Njegova revščina in siromaštvo bi ga še ne bilo nazaj pripravilo, zakaj to bi bil na znanje dal le morda z besedami: Oče! glej kako nesrečen in revež sem. On pa pravi: „grešil sem.“ On obstoji svoj greh, obstoji ga resnično, ponižno brez vsega izgovarjanja; on ne obdolžuje nepremišljenosti in nevednosti svoje mladosti, ne slabih, prilizjenih, goljufivih prijatlov, ne drugih okoljščin, on obdolžuje le samega sebe. Od vsega, kar je terpel, nič ne pove, zamolči vso britkost in vse težave, ktere si je okusil, le to ga teži in gane, da je svojega dobrega očeta razžalil — in to nam kaže, da njegova grevenga ni bila samo natorna, kakoršna je v navadi pri marsikterem grešniku, ki je žalosten le zavoljo časnih nadlog in sramote, ki si jo je z grehom nakopal, ne pa zavoljo greha, ki je Boga razžalil. — Opazujmo najprej, kako je zgubljeni sin tudi pripravljen pokoro delati, zakaj on ne obstoji le grehov, temuč se hoče za svoje zadolženje tudi pokoriti. Prava grevenga namreč še ni zadovoljna z golo spovedjo, ampak ona priganja tudi k pokori. — „Nisem vreden več, tvoj sin imenovan biti,“ jaz ne mislim več na to, ne poprašujem več po tem, da bi s svojim bratom vred še kaj blaga prejel, zakaj jes sem to svoje zapravlil, ne želim več, z bratom v enaki časti stati, in kakor otrok v hišo sprejet biti, jaz nisem vreden prijaznosti svojega očeta, da bi me še svojega sina imenoval; jaz ne želim več kakor to, da me oče v svoji hiši kakor najemnika terpi, da mu smem služiti in si potrebni živež pridobim. „Stori me, kakor enega svojih najemnikov.“ O globoka ponižnost, serčaa grevenga, za vsako pokorjenje pripravljeno serce tega zgubljenega! — Kdo bo dvomil, da blago serce nebeškega Očeta vsakega grešnika z veseljem sprejme in mu vse odpusti, ako se s takim duhom njemu približa! Ali žalibog! kako redka je takošna grevenga! Kje se najde grešnik, ki bi zadelj svojega razujzdanega življenja le trohico zaničevanja, poniževanja, ja komaj kako dobro opominovanje in svarjenje rad sprejel ter bi v sercu rekel: Prav se mi je zgodilo, zaslužil sem si to, zaslužil še le hujše.

Grešil sem; spodobi se tudi, da kaj terpim zato. Kako rad bi Bog vse grehe odpustil, pa tudi kazni za grehe prizanesel, ako bi mi le spoznali, da smo jih zaslužili, in tudi pripravljeni bili,

tiste terpeti. Tako tedaj je po tem takem naša prevzetnost in napuh naj bolj na poti, da se ne spreobrnemo, in napčna, narobe ljubezen do samega sebe nam ne pripušča se prav spoznati, in svoje zadolženje odkritoserčno obstati. Blagor mu, kdor s spokorjenim kraljem klicati more: „Spoznam svojo hudobijo, in moj greh je vedno pred menoj. Rekel sem: Spoznal bom zoper sebe svojo krivico Gospodu, in ti si mi odpustil hudobijo mojega greha.“ Amen.

VI. premišljevanje.

Kako se srečata zgrevani grešnik in dobrotljivi Bog.

„In se je vzdignil in prišel k svojemu očetu. Ko je pa še daleč bil, zagledal ga je njegov oče, in se mu je milo storilo; in je pritekkel, in se ga oklenil okoli vratu, in ga poljubil.“

Ni še zadosti, da grešnik samo sklene, k Bogu se nazaj obrniti, on mora tudi stopinje storiti, da svoj sklep tudi spelje in dopolni, le tako se pokaže, da je naprejvzetje, spokoriti se, resnično naprejvzetje. Takemu grešniku pa, ki se v resnici k Bogu približati želi, pride pa tudi dobrotljivi Bog z neizrečeno prijaznostjo naproti, in mu polajša težavno delo, spraviti se z Bogom, s preobilno svojo gnado. O kako ginljivo in spodbudljivo je to srečanje zgrevanega grešnika in vsmiljenega Boga! Premišljajmo po evan geljski priliki:

1. kako zgubljeni sin sklep svojega spreobrnjenja izpelje; in

2. kako mu oče tako prijazno in ljubeznivo že naproti pride.

1. „In se je vzdignil in prišel k svojemu očetu.“ Kakor hitro je zgubljeni sin svoj sklep storil, ga je tudi speljal, jaderno, nemudoma, serčno, zvesto.

a) On še napne to trohico moči, kar mu je še ostalo, in se jaderno brez vsega odlašanja na pot poda. Ako bi se še bil hotel muditi, bil bi še to trohico moči zgubil, gorečnost bi se bila ohladila, njegov skerbni gospodar bi morda bil njegove misli zapazil, in mu jih začel iz glave spravljati. Morda bi ne bil nikoli več tako srečen, svojega očeta še videti, berž ko ne bi bil kakor, svinski pastir v revščini in siromaštvu konec vzel. Ah! ko bi vsi grešniki si to k sercu vzeli! Koliko dobrih sklepov in naprejvzetja ostane brez sadu, ker se speljanje vedno odlaga! In med takim obotavljanjem mine čas, prijetna priložnost zbeži, zopernosti in težave rastejo, gorečnost in dobra volja se zgubi, moč hira ali peša, življenje gre h kraju, in na smertni postelji pogosto ni tolikanj pokoja ali popolnoma zavednosti, temuč pamet je pogosto tako omamljena, da vmirajoči komaj le po večem grevengo obuditi premore.

Koliko kristjanov že je pogubljenih zavoljo golj njih dobre volje, ktere pa nikoli izpeljali niso! Toraj le nemudoma, jaderno brez vsega odlašanja se na delo spreobrnjenja podajmo in

b) serčno in moško po zveličanskem potu naprej hitimo! Da smo le enkrat na tem potu prvo stopinjo storili, potem je vedno lažje. Nekdo bi vendar mislil, da zgubljeni sin, ki je že tako oslavljen in zdelan se na pot podal, bo zmerom slabejši na daljnem potu čisto opešal. Pa, ali ne vemo, kako moč ljubezen in veselje človeku daje? kako človek in ako je še tako slab, če mu za življenje gre, neznane moči razvija. O kako veselje občuti zgubljeni sin, da je le enkrat iz sužnosti odrinil, da je nesrečno deželo revščine in siromaštva za seboj imel; s kakim hrepenenjem dirja proti očetovi hiši, ter želi le skoraj tam biti in očetovo obličje zagledati! Take vesele misli in upanje, da si bo žalostni stan zboljšal, dajejo mu takošno moč, da težavni pot le malo čuti, in to, kar ga tudi zadeva, vsaj rad prenese, ker misli, da bo v očetovi hiši zopet počil od svojega truda. — Ako bi se mi le težav in premagovanja tako čudno ne bali, in si ne domišljevali, da smo preslabi, po potu pobožnosti hoditi! Timveč, bolj in bolj ko človek odklada, bolj ko se vedli lenobi vda, vedno slabejši prihaja, premagovanje postane vedno bolj kisló; je enkrat le prvo premagovanje po sreči šlo, čuti se že močnega za drugo, tretje itd.; dalje ko po zveličavnem potu stopa, večje je veselje, večja tudi moč, ker pri vsaki novi stopinji se tudi gnado pomnožimo. —

c) Moramo pa tudi svojemu naprejšvetju zvesti, po potu, ki smo ga nastopili, hoditi, dokler svoj cilj dosežemo. Bodi si, da je pot proti nebesom z velikimi težavami in bodečim ternjem nastlan, da se razvajeno meso boji pod silo premaganja obležati in opešati; ali ni bolje, da trohica moči, ki nam je še ostala, v božji službi gine, kakor v sužnosti greha, ali ni bolje, da vmerjemo v rokah božjih, kakor v rokah tega sveta? Ako tudi v celem tem življenju nobenega veselja, nobenega popolnoma miru ne najdemo, ter smo le za delo, vojskovanje in težave rojeni, ali ne bomo celo večnost počivali? „Blagor mertvim, ki v Gospodu vmerjejo. Zdaj počivajo od svojega truda.“ Vojska je pri kraju, premagali so in vživajo večni sad svoje zmage. O kako pametno bomo storili, ako po zgledu zgubljenega sina svoje poboljšanje nemudoma začnemo, srečno napredujemo, ter se moško ničesar ne prestrašimo in ne bojimo drugzega, kakor nestanovitnosti in lenobe.

2. Premišljujemo dalej, kako ljubeznivo je oče sinu na proti prišel. „Ko je pa še daleč bil, zagledal ga je njegov oče.“ Kako se je zgodilo, da ga je oče že od delač zagledal in spoznal? Ah! dokler se je ljubljene sin po ptuji deželi pobijal, skerbelo je očeta za njega, on želi, da bi nazaj prišel, tudi je imel upanje, da bo prišel, ljubeznjivi oče je že z žalostnim srcem čakal na sina, in je že pogosto se oziral po tistem kraju, od koder bi imel priti. —

O grešnik! ki se daleč od Boga okoli klatiš; Bog te ni pozabil. Njegova ljubezen misli na te, njegove oči gledajo vedno na te, njegovo očetovsko serce želi tvojega spreobrnjenja. Kakor hitro se mu boš ti le nekoliko bližal, hitro te bo tudi spoznal za svojega sina, milo se mu bo storilo zavoljo tvojega žalostnega stana. — Prilika pove: „In se mu je milo storilo.“ O premiloserčni in predobrotljivi oče! ali si pozabil, kako je prevzetni sin svojo dedščino od tebe tirjal? Kako zaničljivo te je zapustil, in kako nehvaležno se je od tebe proč podal? Ali ne veš, kako razujzdano, nesramno je živel, kako pregrešno je tvoje blago zapravljal, kakošno nečast in sramoto ti je napravil? Ker pri posvetnežih ni svoje sreče našel, zdaj jo še le hoče pri tebi iskati; zdaj bi ga imel ti sprejeti, ker so ga posvetneži že zaverгли? Ali vsega tega se ne spominja oče, pretečeno je čisto pozabil, on gleda le na sedanji revni stan svojega sina, in ta ga k usmiljenju nagne. On ima zaupanje, da siromaštvo, katerega si je sin skusil, mu je tudi oči odperlo, in njegovo serce k žalosti zavoljo svojega zadolženja nagnilo, in nesrečni sin ga bo zdaj tolikanj bolj ljubil, ako po takih zmotah ga vendar-le še milostljivo sprejme. Oče mu je naproti pritekel, on ne čaka, dokler bi zgrevani sin do hiše prišel, na duri poterkal, na kolena padel, greh spoznal in za odpuščanje prosil. Ne pusti ga tako dolgo trepetaje čakati, ne sprejme ga merzlo z ojštrim obličjem, še manj ga okrega, zakaj on vidi v serce svojega sina, da in kako da ima za vsako poniževanje in pokorjenje pripravljeno serce, in to mu je zadosti. Zategadelj ga želi kaj hitro svoje gnade prepričati, „se ga oklene okoli vratu, ga pritisne na svoje serce, ga milo objame in poljubi.“ O kako znamnje, kaka zastava resnične sprave! Kaj neki je občutil zgubljeni sin v takem sprejemu, kakoršnega si še misliti upal ni, čeravno je bil prepričan od dobrote svojega očeta! V resnici! mi nikoli nismo v stanu, si le misliti dobrote in milosti božje takošne, kakoršna da je; zakaj ona je neskončna. Kakor hitro Bog pri grešniku le resnične želje zapazi, ž njim se spraviti, hitro mu že s svojo gnado naproti hiti. Ja, Bog je tudi pripravljen, ne le samo vse grehe odpustiti, ampak tudi vse kazni opustiti, ako je le grešnik v sercu resnično pripravljen, vse kazni, ki si jih je zaslužil, na se vzeti; zakaj Bogu je znana naša slabost, on ima usmiljenje z nami, pa on hoče celo naše serce in vso našo voljo. O! po kakem lahkem potu se z Bogom spraviš! Ako le hočeš, v resnici odkritoserčno hočeš, je delo že dopolnjeno. Sv. Avguštin pravi: „Hočem biti prijatelj božji, lahko sem pri tej priči.“ V trenutku, kader svoje grehe popolnoma obžalujem, že so zbrisani tudi; v trenutku, ko se grehu moško in stanovitno odpovem, že sem prijatelj božji, katerega on objame, in na svoje ljubeznivo serce pritisne. O ljubezen, o milosernost našega nebeškega Očeta! Kako je mogoče, da vsi grešniki se nemudoma k tebi ne obernejo, kako je mogoče, da vseh ljudi k

sebi ne potegneš? „Slavite Gospoda, ker je dober, ker vekomaj traja njegova milost.“ Amen.

VII. premišljanje.

Kako potreba je spovedi.

„In sin mu je rekel: Oče! grešil sem zoper nebesa in zoper tebe; več nisem vreden, tvoj sin imenovan biti.“ O ginljivo spoznanje zgrevanega mladenča! Ta mladenec, ki je pred svojega očeta pokleknil, in s solznimi očmi svoj dolg spoznal, koliko jih najde enakih sebi v sv. katoliški cerkvi, od te dobe, kar stoji, to je že blizu 2000 let. To so vsi spokorniki, kateri se pred mašnike, namestnike božje, na svoje kolena veržejo, in se svojih grehov spovedajo! O da bi pa tudi vsi spoznali, kako dobrotljiva in potrebna je spoved! Potrebna je spoved

1. že iz naturnih nagibov, da se namreč mir serca pridobi, in

2. z avoljo nadnaturnih nagibov, da se odpušanje grehov zadobi.

„Grešniki nimajo pokoja.“ Kakor hitro človek hudo doprinese, hitro se vest oglasi, pokoj iz serca zbeži, znotrajni mir je zapravljen. — Kako se pa zamore ta zgubljeni mir zopet pridobiti? Morda ako se človek po veselicah okoli goni in prav rastreseno živi, ali se pa z delom preobloži, in čisto v taisto zamisli? Za nekoliko časa se ja da s takimi rečmi vest zazibati in omamiti, pa za kako dolgo? Ali se ne bo znotranji nepokoj, ki globoko v sercu tiči, zopet oglasil ravno tačas, kader si hoče človek od svojega prenapetega dela odpočiti, ali od preobilnih veselic se nekoliko oddehniti? Ali se ne bo nepokojna vest čudno razodevala in serdito grajala pri kaki nenavadni naključbi v tem revnem življenju, naj že bo, da umerje kdo iz zlahte ali prijatlov na nagloma in morda še nepreviden, naj že bo kakošna druga časna zguba, kako preganjanje, kaka bolezen, ki mu že grob široko odpert derži, i. t. d. Ali ne bo grešnik v takih okoljščinah od glasu svoje vesti predrاملjen se prestrašil? „Grešniki nimajo pokoja.“ — Hoče grešnik svoje serce vmiriti in pravi pokoj najti, mora svojo pregrešnost spoznati — spoznati

a) sam pred seboj. To tirja že lastna pamet, zakaj ona želi resnico. Naj poprej mora pa sam sebi resničen biti. S tem, da se dolg taji in zvito izgovarja, se dolg ne odvali, temuč ako ga ponižno obstojiš. — Ta prva stopinja ponižnega spoznanja sam pred sebo pelje kmalo k drugi stopinji, da namreč grešnik svoje grehe

b) pred Bogom obstoji in spozna. Pamet nam zopet pove, da se mora razžalivec k razžaljenemu podati, in njemu zadostiti,

da od njega odpuščenje zadobi. Boga je grešnik razžalil, k njemu se mora obrniti, da odpuščenje in gnado zadobi. Pa kako in s čem bo to dosegel? Res je Bog neskončna ljubezen, ki rad odpušča, in njegovo vsmiljenje se razodeva nad vsako stvarjo. Ravno tako je pa tudi pravičen, in po svoji pravičnosti mora od grešnika zadostenje tirjati. Kako pa zamore stvar sama iz sebe razžaljenemu stvarniku zadostiti? Le sam božji sin Jezus Kristus, kateri je bil Bog in človek ob enem, nas je zamogel z Bogom spraviti. Njegovo terpljenje in njegova britka smert na križu je božji pravičnosti zadostila; njegovo neskončno zasluženje na svetem križu je dolg naših grehov pokrilo. Glejte jagnje božje . . . . Zato pravi sv. apostel: „Je kdo grešil, imamo srednika pri Očetu Jezusa Kristusa pravičnega. On je sprava za naše grehe.“ Na tega srednika je verovala, na njega je zaupala grešnica Magdalena, zato je zgrevana pred njega pokleknila, in z gorečimi solzami oblita svoj dolg pred njim spoznala, je pa tudi bila tako srečna, da je iz njegovih svetih ust zališala besedo: „Tvoji grehi so ti odpuščeni, pojdi v miru.“ — Ali Jezus Kristus naš srednik in odrešenik ne sedi več pred nami, da bi se bilo mogoče njegovih nog dotikati, kakor pred Magdaleno; zakaj potem, ko je svoje zveličavno delo na zemlji doveršil, podal se je v nebesa in sedi ob desnici svojega Očeta. On je pa na zemlji namestnike zapustil, z enako oblastjo, kakoršno je on od Očeta dobil. Mašnike nove zaveze je on postavil z oblastjo, v njegovem imenu grehe odpuščati. Hočeš toraj grešnik svoj dolg pred Bogom spoznati, spoznaj ga tudi

e) pred božjim namestnikom, pred mašnikom. Ali ne polajša tako spoznanje naj bolj stiskanega serca? Veliki in hudobni razbojniki so že pogosto, gnani od svoje pekoče vesti, ki jih je grizla, prostovoljno se pred posvetno sodnijo obtožili, čeravno so dobro vedeli, da bodo le obsojeni, in da jih druga ne čaka, kakor kazen, morebiti smertna kazen. Kako rad bi se imel grešnik prijaznemu namestniku božjemu odkriti, kako rad na sodnjem stolu pokore se obtožiti, tam, kjer ne bo obsojen, temveč kjer ga čaka in kjer on sme pričakovati le odpuščanje, ako je le zgrevanega serca! Zares! pamet nas prepriča, da sv. spoved, kakor je v sveti katoliški cerkvi vpeljana, je za ranjeno človeško serce tako potrebna in imenitna reč, da brez nje biti ne more; in smo Bogu neizrečeno hvalo dolžni, da je spoved vstanovil, ki toliko človeško serce potolaži in vmiri. Potreba je pa spovedi tudi zavoljo nadnatornih nagibkov, zavoljo odpuščanja grehov, ktereга Bog po nobenem drugem potu ne deli. — Vselej in vsakokrat je Bog tirjal od grešnika, da naj se spozna. Pervi grešnik v paradizu je po storjeni nepokorščini zaslišal glas božjega sodnika: „Adam! kje si?“ Zakaj Bog ni hotel, da bi se on skrival, ampak da bi se spoznal in odgovor dal. — Tudi Kajnu, ki je brata vmoril, je Bog z nebes zaupil: „Kje je Abel, tvoj brat?“ In čeravno je termasti hudobnik mislil svojo hu-

dobijo Bogu terdovratno prikrivati vendar, ga je Gospod še k spoznanju naganjal, ter ga zopet vpraša: „Kaj si storil? Kri tvojega brata vpije k meni od zemlje.“ — Najdemo še daleč v Mozesovi postavi, da je Bog grešnike k spoznanju silil, in sicer k spoznanju vpričo duhovnikov. Vsaka pregreha je imela svojo lastno daritev odločeno, ktera je morala v spravo opravljena biti; in zavoljo tega je bil grešnik primoran, svojo pregreho duhovniku odkriti, da je ta zamogel po postavi namenjeno daritev za njega opraviti. Tudi gobovi stare zaveze so se morali duhovnikom pokazati, če so hotli za očiščene spoznani biti, in božji Sin je rekel nekemu gobovemu, kterega je čudovito ozdravil, te besede: „Pojdi in pokaži se duhovniku.“ — Po pravici toraj iz vsega tega posnamejo sv. očetje, da vse to le kaže in meri na spoved v sv. katoliški cerkvi, kakor so gobe strašna podoba greha. Pa še bolj očitvidno to spoznamo iz ravno tistega časa, ko stara zaveza slovo jemlje in se mi na pragu nove zaveze nahajamo, časa namreč, ko je sv. Janez Kerst. ojstro pokoro pridigovati začel. Sv. evangelje nam pove, da je veliko ljudi vsakega stanu k njemu se podajalo, „in so svoje grehe spoznali.“ Kakor je bil Janezov kerst predpoda, kersta Kristusovega, tako je tudi to spoznanje grehov v pričo Janeza predpoda spovedi, ktero je Kristus v novi zavezi vstanovil, ko je apostelnom rekel: „Prejmite svetega Duha. Katerim bote grehe odpuščali, odpuščeni jim bojo; kterim jih bode te zaderžali, zaderžani so jim.“ Kako bi pa zamogli aposteljni in njih namestniki to svojo službo po pameti opravljati, kako bi zamogli po pravici soditi, in to dvojno oblast, ktero jim je Kristus izročil, v zveličanje duš obračati, ako bi se jim grešniki na tanko ne obdolževali in obtoževali? Le po tem takem zamorejos poznati, dobro presoditi ter skleniti, ali je grešnik odpuščanja vreden, ali ne. O visoka in imenitna, pa tudi težava in nevarna služba duhovnikov! Mašnikom se smejo prav za prav v spomin zaklicati besede, ktere je nek pobožen izraeljski kralj možem zapovedal, preden jih je za sodnike si zvolil, ter je rekel: „Glejte, kaj delate; zakaj vi ne sklepate človeške sodbe, ampak Gospodevo, in karkoli sodite, na vas se bo povračevalo.“ Koliko tolažbe, koliko blagra si pridobijo iz te sodbe zgrevani grešniki! Sv. Ambrož pravi: „Spoved reši smerti, ona odpre paradiž, ona da upanje zveličanja.“ Naj bi pa le tudi vsi mašniki bili tako izvrstni in ljubeznivi spovedniki, kakor je bil sv. Ambrož! Iz njegovega življenja se bere to-le: Kolikokrat koli se je kdo njemu spovedoval in mu svoje pregrehe odkrijal, vselej se je tako razjokal, da je tudi grešnika v solze prisilil; zdelo se mu je namreč, da je on z grešnikom vred grešil. — O koliko neizrečeno dobrega premorejo goreči in zastopni spovedniki! — Sv. papež Pij V. je po navadi rekel: „Le dajte mi dobre spovednike, in upam si v kratkem vse kristjane po svetu popolnoma spreobniti!“ Radi toraj in z vso skerbjo spovedujmo; po nauku in zgledu božjega prijatla

grešnikov tudi mi z vso ljubeznijo zmočene k sebi vabimo, vzemimo na-se njih težko butaro, pripomagajmo jim, zgubljeni dušni mir nazaj dobiti. „Pridite k meni vsi, ki ste obloženi in terpite, jaz vas bom pokrepčal . . . in bote našli pokoj svojim dušam.“ Amen.

VIII. premišljevanje.

Sad prave spovedi.

Zgubljeni sin reče očetu: „Oče! grešil sem zoper nebesa in zoper tebe; več nisem vreden, tvoj sin imenovan biti.“ Tako zgrevano in ponižno se spozna za vsako pokorjenje pripravljeni sin. Premišljajmo, kaj si je s tem pridobil, kakošen sad mu to prinese.

1. Oče zapove, ga bogato obleči;

2. on mu napravi veselo gostijo.

1. „Oče, jaz sem se pregrešil — več nisem vreden, tvoj sin imenovan biti.“ Zgrevani mladenec hoče še naprej govoriti, ali oče, ki ga od prevelikega veselja še to komaj poslušaja, ne pusti mu zgovoriti. Ponižni mladenec prosi, naj bi ga le za hlapca ali najemnika sprejel; predobri oče pa vsem svojim hlapcem zapoveduje hitro na noge, sinu streči. „Oče pa je rekel svojim hlapcem: Hitro prinesite naj boljše oblačilo, in oblecite ga, in dajte mu perstan na roko, in čevlje na noge; in pripeljite pitano tele in zakoljite. In hlapci, sami veseli z veselim gospodarjem, se podvzajajo in letajo sem terti, da vsak stori, kar mu je zapovedanega. Med tem ko eni grejo gostijo pripravljat, pridejo drugi in se poganjajo, ljubeznivemu očetu ljubljene sina prav bogato obleči. Ginljivo je to viditi. Kako bije mladenču serce, ki je bil dosihmal tako nesrečen, ter se vidi vsega tako spremenjenega?! Preslaba je njemu pamet, tolikanj sreče zapopasti; preslab je njegov jezik, svoje serčne občutljeje izgovarjati. V sredi tolikanj služabnikov, ki si vsi prizadevajo okoli njega, ki se vsi poganjajo, kdo bi mu večo ljubezen, večo čast skazal. Kakošen razloček zdaj in poprej, kaj se godi zdaj njemu, ki je bil še malokar celo zaveržen in ves zaničevan! Mladeneč! ali se poznaš? ali si ti sam, ali je resnica ali so le sanje? Kako si tako naglo prestopil od konca do konca, kako iz globočine svoje revščine k naj viši časti se povzdignil? O bogato in bliščeče oblačilo! o drag perstan! o imenitna postrežba in oskerbovanje! Kaj to pomenja, kaj ima to v sebi? Podoba je vse to in prilika, slaba podoba, ki daleč zaostane za resnico, ki jo pomenja. Kaj je namreč naj bogatejše oblačilo v primeri s tisto praznično obleko, s katero posvečujoča gnada božja dušo zaljša, ki je z Bogom spravljena? Kaj je naj dražji perstan na perstu zlahtnika v znamenje njegove posvetne časti in imenitnosti, če se primeri dušni zlahtnosti, ki jo doseže človek, kakor hitro postane otrok božji, dedič Jezusa Kristusa, sobratec angelov? Svetniki terdijo, da lepota duše v gnadi

božji se ne da popisati, pa tudi gerdoba duše, ki ni v stanu gnade, se ne da izgovoriti. Kdor bi si to prav k sercu vzela, kako bi se bal, gnado božjo zgubiti; ako pa je bil tako nesrečen, jo zgubiti, na vso moč bi si prizadeval, zopet jo zadobiti, naj velja, kar rado! — Saj si ja Bog, tako rekoč, tudi prizadeva, nam k gnadi pripomagati! Kakor oče v priliki svojim hlapcem, tako zapoveduje nebeški Oče tudi nebesom in zemlji, grešnika milostljivo sprejeti. Zapove vidnim in nevidnim angelom, v nebesih angelom varhom, na zemlji mašnikom, ž njim se pečati, mu streči, z oblačilom opravičenja ga obleči. In s to gnado opravičenja se kmalo sklenejo in jim pridružujejo druge gnade, posebno razsvitljenje, podučevanje, tolažbe in spodbadanje. To vse je obutalo za rahlega popotnika na potu zveličanja, da terdno in zvesto stopa, naj bi se tako ne spodtaknil, ali celo na svojem potu ne opešal. O kako se mora čuditi spreobrnjeni grešnik, kader čuti, kako se je čisto spremenil, kader spozna, s koliko gnadami ga je nebeški Oče obsipal! Kako veselo lahko diha potem, ko je hudičevi sužnosti ubežal, v očetovo hišo stopil, ne kakor hlapec, ampak sprejet, kakor lastni hišni sin! „Pokusite, in glejte, kako sladek je Gospod.“ „Dober je Gospod vsem, in njega usmiljenje je do vseh njegovih del.“

2. Pa to še ni vse, kar je oče svojemu sinu storil, da ga je tako prijazno sprejel in bogato oblekel, tudi veselo gostijo je napravil, in s tem se naj celi hiši na znanje da, kako dobitljiv je oče, in kakošno veselje ima nad svojim zgubljenim pa zopet najdenim sinom. „In hočemo jesti in se gostiti. Zakaj ta moj sin je bil zgubljen, in je najden. In so se začeli gostiti.“ Kaj pomenja ta podoba časne dobre volje in posvetnega razveseljevanja? Kaj hoče reči ta imenitna draga gostija, od ktere prilika govori. To je zopet slaba podoba taistega neizrečenega veselja, ktero se v nebesih obhaja, kolikorkrat koli se kak grešnik spreoberne. To pomenja tisti praznik, ki ga obhajajo angeli in svetniki, ker v spreobrnjenem novega tovarša svojega zveličanja pričakujejo. Ko bi mi to-le večkrat premišljevali: Mi zamoremo Bogu veselje pripraviti, če to ali uno slabo navado opustimo, — svojemu zvestemu desnemu angelu varhu praznik naredim, če to ali uno storim ali opustim; kako bi nas takošne misli k dobremu spodbadale, in od hudega odvrčevale! — Ja pa še tudi sam sebi napravim veliko veselje, ne le samo za večnost, v kateri vsako še tako majhno premaganje za Boga del večno plačilo zadobi, ampak že tudi za to časno življenje, ker me dobra vest pohvali; dobra vest pa je po besedah sv. pisma „kakor vedna gostarija“ in ker zamorem in smem pri božji mizi neizrečeno prijetnost okusiti. O sveta večerja, o premenitna miza, pogernjena za vse izvoljene božje otroke! — „Kruh z nebes sem jim podelil, o Gospod, angeljski kruh vživa človek.“ O skrivnosti polna gostija, pri kateri revni človek angeljski kruh zadobi, meso Sina božjega vživa, in njegovo kri pije, se nahranja z živežem božjim in ne-

umerjočnost doseže! — Grešnik, ki je nekoliko poprej v sužnosti zdihoval, nag siromak, lačni revež, ki si je želel, svoj trebuh s tem napolniti, kar je za svinje pripravljeno, je zdaj bliščeče oblečen, in sedi pri bogati mizi nebeškega Očeta, strežejo mu sami angelci in se živi s samim Telesom Božjega Sina. O Bog, kakor strašen si ti taistim, ki za nobeno pokoro ne marajo, tako dobrotljiv in darežljiv si tistim, ki se odkritoserčno k tebi obernejo. Kdor tebi le po otroško svoje serce odpre, najde nad teboj očetovsko serce. O Gospod! daj meni zopet serce in ime otroka, da bodem vreden. Tebe Očeta imeti. Amen.

IX. premišljevanje

Tri nevarni pregreški pobožnih duš.

Med tem, ko se oče zgubljenega pa zopet najdenega sina ž njim in njegovimi prijatli veselo gostuje, pride domu tudi starejši sin, ki je bil na polji; kakor hitro pa zve, odkod da je to nenavadno gostovanje in dobra volja, začne se mu čelo gerbančiti, in on da na znanje svojo veliko nejevoljo. — Obnašanje starejšega sina nam prav očitno kaže 3 pregreške, v ktere še pogosto tudi bogaboječe duše padajo:

1. Radovedečnost, kako drugi ljudje živijo.

2. Previsoko čislanje samega sebe — prevzetnost zadelj svojih čednost.

3. Poniževanje drugih. — Nevarščino in gerdobo teh pregreškov, na ktere se pa žalibog tako malo porajta, nam bo prilika pred oči postavila.

1. „Njegov starji sin pa je bil na polji, in ko pride in se približa hiši, zaslišal je petje in ples. In je enega zmed hlapcev poklical in poprašal, kaj da je to?“ Tako prašanje starejega sina samo na sebi ni bilo morda nič kaj hudega, ni imelo v sebi nič kaj graje vrednega. On pride ravno s polja, in hoče v hišo k počitku, pa komaj se bliža hiši, že sliši piskanje in veselo petje, kakor na gostiji, med tem, ko je po navadi v hiši vse tiho. Vpraša toraj enega zmed hlapcev, ki mu ravno pred oči pride, od kod to nenavadno veselje pride? To poprašati je imel popolnoma pravico. Kakošno pa imamo mi pravico vse pozvedati, kaj se v drugi hiši godi? Zakaj smo tako radovedni, in hočemo vse zvedeti, kar drugi delajo, kako se obnašajo, in kako je kaj ž njimi? Ko je Peter Gospoda po vstajenju vprašal, kaj se bo z Janezom zgodilo, ali bo tudi ž njim grozovitne smerti umerl, graja Jezus to radovedečno vprašanje in govori: „Kaj je tebi mar zato? Ti hodi za menoj.“ Ti pojdi za menoj po potu, kterega sem ti vkažal in ne skerbi za to, po katerem potu drugi hodijo. „Kaj je tebi mar, ali je uni tak ali tak, ali ta tako ali drugači dela ali govori. Ti ne

boš za druge odgovor dajal, ampak ti boš imel sam za se govoriti.“ Vsak hlapec stoji ali pade svojemu Gospodu. Gospod sam pozna vse, on vidi vse, kar se pod solncem godi, on ve, kako je z vsakim, kaj misli, kaj hoče, kam njegov namen gre. — Kader pa že ne smemo čez nikogar kaj sumiti, nikogar natolcevati in obsojevati, je še toliko manj prav pozvedovati pri sosedu za grehi drugih ljudi. Zakaj še ložej nas goljufa, kar zvemo od drugih, kakor lastno prepričanja. Le prepogosto je kakošna reč čisto drugačna, če je že veliko ljudem v zobe prišla. Mozes je rekel nekdaž Egipčanom: Ko je roka božja vse pervorojeno v Egiptovski deželi pomorila, nobena hiša ni bila brez merliča. Nek brat ga vpraša, kaj imajo te besede pomeniti? Mozes odgovori: „Ko bi mi na svoje lastne pregrehe gledali, ne videli bi grehov bližnjega. Neumno pa je, v lastni hiši merliča imeti in iti v ptuje hiše, merliče obiskovat.“ (Koniec prihodn.)

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Kališnik Sim. je dobll faro Nemški Bleiberg. Č. g. gresta za provizorja: Štiberc Jan. v Timenco in Šavbah Jan. k sv. Miklavžu v Belace. Umerli so č. g.: Treiber Sim. fajm. v Timenci, Kometer Martin fajm. pri sv. Miklavžu in Wedenik Ant. fajm. v Stalu. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Č. g. Urbas Ant., fajmošter v Dobovcu, je dobll Lambergov kanonikat v Ljubljani. Č. g. Mavr. Šarabon pride za kaplana v Kranjsko goro; č. g. Štupica Fr. v Škocijan; č. g. Žlogar Ant. pa v Makronog. — Umerl je č. g. Čuber E. kaplan v Ljubljani. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Č. g. Cilenšek Blaž pride za kaplana na Sladko goro. — Č. g. Klinc Fr. stopi v začasni in č. g. A. Šerf, župnik v Vseh svetih, v stalni pokoj. — Druga kaplanija na Vranskem ostane začasno izpraznjena.

Teržaška škofija. Č. g. Šnoj Matija, kurat v Marezegi, je stopil v pokoj; č. g. MazeK Karol, kaplan v Barki, je umerl. R. I. P.

Oznanilo.

Namesto „Kärntner Blatt“ začel je 1. marca 1876 izhajati nov katoliško-konservativni list:

„Kärntner Volksstimme.“

Dvakrat na teden izhaja in velja za pol leta 3 gold. za celo leto 6 gold. Gospoda! podpirajte ga — prosimo!